

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobců: 1) **Ing. M.P.**, bytem XYZ
2) **Kovosta – fluid, akciová společnost**, IČO: 25350391, sídlem Vápenka 3059/4, Brno

zastoupených Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem
sídlím Joštova 138/4, Brno

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlím Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **UCHYTIL s.r.o.**, IČO: 60734078
sídlím K terminálu 507/7, Brno

zastoupené JUDr. Robertem Mrázikem, advokátem
sídlím Karlovo náměstí 32/26, Třebíč

o žalobě žalobce 1) a žalobce 2) proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 4. 2021, čj. PV-2002-2042/D20067567/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba žalobce 1) **se odmítá.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 4. 2021, čj. PV-2002-2042/D20067567/2020/ÚPV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Ve vztahu mezi žalobcem 1) a žalovaným **nemá** žádný z účastníků řízení **právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci 1) se **vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce 1), Mgr. Bc. Ivo Nejezchleba, advokáta.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci 2) náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce 2), Mgr. Bc. Ivo Nejezchleba, advokáta.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 15. 4. 2021, čj. PV-2002-2042/D20067567/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce 1) coby právního předchůdce žalobce 2) a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 12. 6. 2020, čj. PV-2002-2042/D18008740/2018/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad vyhověl návrhu společnosti UCHYTYL s.r.o., IČO: 60734078, sídlem K terminálu 507/7, Brno [dále též „**navrhovatel**“ či „**osoba zúčastněná na řízení**“] a s odkazem na ustanovení § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 527/1990 Sb.**“) rozhodl o zrušení patentu č. 298684 na vynález o názvu „Fluidní kotel“ s právem přednosti ode dne 12. 6. 2002 (dále též „**Patent**“) v celém rozsahu s odůvodněním, že předmět podle nezávislého prvního patentového nároku, jakož i předměty podle závislých patentových nároků 2 – 10 vyplývají zřejmým způsobem ze stavu techniky a nesplňují tak podmínku vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., a tudíž, že vynález chráněný Patentem v době podání přihlášky nesplňoval podmínky patentovatelnosti zakotvené v ustanovení § 3 odst. 1 uvedeného zákona.
3. Soud pro úplnost podotýká, že proti Napadenému rozhodnutí brojili společně podanou žalobou jak žalobce 2), jenž se stal majitelem Patentu v průběhu řízení o rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí, tak i jeho právní předchůdce, tj. žalobce 1), jenž byl původním majitelem Patentu. V reakci na výzvu soudu ze dne 28. 7. 2021, čj. 18 A 44/2021 - 53, přitom žalobce 1) výslovně sdělil, že i přes poučení soudem na podané žalobě trvá (srov. níže).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu a dalších procesních podání navrhovatele a majitele Patentu v rámci řízení o rozkladu.
5. Předseda Úřadu dále v návaznosti na sumarizaci relevantní právní úpravy reprodukoval obsah deseti patentových nároků a specifikoval důkazní prostředky, jimiž navrhovatel

prokazoval opodstatněnost svého návrhu na zrušení Patentu. Současně specifikoval pozměněný první patentový nárok, jenž majitel Patentu navrhoval s odůvodněním rozkladu zanechat v platnosti spolu s původním zněním patentových nároků 2 až 10.

6. Předseda Úřadu předeslal, že majitel Patentu v rozkladu nezpochybnil interpretaci stavu techniky představovaného namítanými dokumenty D1 až D10 a D12 až D14 či závěr, že ani z jednoho z nich nejsou známy všechny podstatné znaky prvního nezávislého patentového nároku, a proto je vynález chráněný Patentem nový, a předseda Úřadu se tak touto otázkou blíže nezabýval. Se zřetelem k námitkám zpochybňujícím závěr, že kombinaci znaků definujících fluidní kotel podle nezávislého prvního patentového nároku nelze pokládat za výsledek vynálezecké činnosti vzhledem ke kombinaci znaků známých z namítaných dokumentů D4 a D6, pak předseda Úřadu zaměřil své posouzení na to, zda je nezávislý první patentový nárok výsledkem vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.
7. V návaznosti na interpretaci obsahu namítaných dokumentů D4 a D6 (s douškou, že obsahem zbývajících namítaných dokumentů se nezabýval) předseda Úřadu zdůraznil, že posouzení toho, zda předmět vynálezu vyplývá pro odborníka ze stavu techniky doloženého namítanými dokumenty zřejmým způsobem, není rozhodující, mohl-li odborník z tohoto stavu techniky odvodit všechny znaky, které předmětný vynález zahrnuje, ale to, zda mohl odborník ve známém stavu techniky najít dostatečné vodítko pro to, aby předmětný vynález vytvořil. Každý z dokumentů může podle předsedy Úřadu obsahovat část napadeného řešení, přičemž každá část musí být sama o sobě známá průměrnému odborníkovi z daného oboru a tomuto průměrnému odborníkovi musí být zřejmý i výsledný technický účinek dosažený kombinací obou částí řešení. Za zřejmé se přitom podle předsedy Úřadu považuje vše, co nepřekračuje rámec profesionálních schopností odborníka v dané oblasti techniky. Průměrným odborníkem je osoba znalá všech skutečností z předmětného technického oboru v určitém čase, tj. před datem práva přednosti napadeného patentu, která má přístup k technické patentové literatuře a je schopna použít běžných technických prostředků k provedení případného experimentu v daném oboru. Předseda Úřadu doplnil, že časový odstup mezi prvním řešením dané problematiky a datem práva přednosti napadeného patentu není pro posouzení splnění podmínek patentovatelnosti rozhodný.
8. Předseda Úřadu zdůraznil, že majitel Patentu v rozkladu brojí proti závěru, že v namítaném dokumentu D6 je popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou, které je konstrukčně shodné s fluidním kotlem podle nezávislého prvního patentového nároku, neboť obsahuje v podstatě všechny znaky tohoto nároku, s výjimkou znaku uvádějícího, že teplosměnné plochy mají být vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy. Podle majitele se nezávislý první patentový nárok od namítaného dokumentu D6 nadto liší tím, že teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle, dále specifickou kombinací znaků fluidního lože a je zde popsán kotel s oxidačním stacionárním fluidním ložem, nikoli redukčním cirkulujícím fluidním ložem.
9. Předseda Úřadu v této souvislosti poukázal na to, že v předvýznamové části nezávislého prvního patentového nároku, v níž se zpravidla uvádějí znaky známé ze stavu techniky, je fluidní kotel definován následující kombinací znaků: fluidní kotel s teplosměnnými plochami sousedícími se stacionární oxidační fluidní vrstvou ve vznosu, která je tvořena

vrstvou inertního materiálu o výšce do 1 m a o velikosti granulí do 3 mm, kde fluidní kotel je opatřen přívodem spalovacího vzduchu pro jeho zafoukání do fluidní vrstvy (2) ve vzhledu pod tlakem 3 000 až 10 500 Pa pro dosažení rychlosti fluidace 0,3 až 1,2 m/s, měřeno při normální teplotě a tlaku, a přívodem sekundárního vzduchu. Přitom poznamenal, že je zřejmé, že limitní hodnoty některých parametrů se liší od hodnot uvedených v namítaném dokumentu D6.

10. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2020, čj. 8 A 140/2016 - 51, z nichž dovodil, že pokud již z popisné části textu Patentu vyplývá, že určitý znak či kombinace znaků byla již před datem práva přednosti Patentu stavem techniky, zkoumat otázku novosti a otázku vynálezecké činnosti výhradně ve vztahu k namítaným dokumentům je postup nesprávný, předseda Úřadu uvedl, že z obsahu správního spisu shledal, že již v textu Patentu v části „Oblast techniky“ byl fluidní kotel, jehož nevýhody si majitel vytýčil za úkol odstranit, specifikován jako mající teplosměnné plochy sousedící se stacionární oxidační fluidní vrstvou ve vzhledu, která je tvořena vrstvou inertního materiálu o výšce do 1 m a o velikosti granulí do 3 mm, je opatřen přívodem spalovacího vzduchu pro jeho zafoukání do fluidní vrstvy ve vzhledu pod tlakem 3 000 až 10 500 Pa pro dosažení rychlosti fluidace 0,3 až 1,2 m/s, měřeno při normální teplotě a tlaku, a dále je opatřen přívodem sekundárního vzduchu, pokud jde o výšku vrstvy inertního materiálu do 1 m a velikost granulí do 3 mm spolu s mezemi rychlosti fluidace 0,3 až 1,2 m/s a mezemi tlaku spalovacího vzduchu 3 000 až 10 500 Pa, jehož je zapotřebí pro dosažení uvedených mezí rychlosti fluidace. Podle předsedy Úřadu tak nebylo možné učinit jiný závěr než, že těmito znaky jsou definovány vstupní parametry zcela konkrétního typu fluidního kotle známého ze stavu techniky. Předseda Úřadu tak s poukazem na uvedené zkoumal otázku vynálezecké činnosti ve vztahu k namítaným dokumentům D4 a D6 s tím, že přihlédl dle svého přesvědčení ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo.
11. Předseda Úřadu považoval za významné, že ve význakové části nezávislého prvního patentového nároku je fluidní kotel definován pomocí znaků, které jsou spojeny s řešeným problémem, jímž je v daném případě, jak předseda Úřadu dle závěrů vyslovených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zjistil z obsahu popisné části Patentu, vytvoření kotle se stacionární fluidní vrstvou, jehož provoz bude při správném spalování, optimální z hlediska energetického, tj. přenos tepla bude optimální, a bude dosahováno i optimálního množství emisí. Správného spalování bude dosahováno přívodem přiměřeného množství spalovacího vzduchu zafoukáním do fluidní vrstvy, bez potřeby recirkulovat spaliny pro splnění emisí a pro dosažení účinnosti kotle. Jako znaky kotle, které jsou spojeny s řešeným problémem, se ve význakové části nezávislého prvního patentového nároku uvádějí dle předsedy Úřadu tyto znaky: teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, přičemž teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory fluidního kotle a popřípadě přídatným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu. Předseda Úřadu v návaznosti na uvedené přisvědčil závěru Úřadu, že se fluidní kotel podle nezávislého prvního patentového nároku od známého stavu techniky liší tím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, přičemž teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn

spalovací komory kotle a popřípadě přídavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu.

12. Předseda Úřadu podotkl, že pro posouzení naplnění podmínky vynálezecké činnosti je rozhodující tvůrčí úroveň daného řešení s tím, že při hodnocení kritéria vynálezecké činnosti je možné uplatnění více pramenů informací. Fiktivní odborník v dané oblasti techniky je dle předsedy Úřadu schopen kombinovat jednotlivé prameny informací ze stavu techniky a má kvalifikaci, která je obvykle potřebná pro řešení podobných úkolů v dané oblasti techniky. Předseda Úřadu opětovně zdůraznil, že pro posouzení, zda předmět podle nezávislého prvního patentového nároku vyplývá pro odborníka ze stavu techniky doloženého namítanými dokumenty zřejmým způsobem, není rozhodující, mohl-li odborník z tohoto stavu techniky odvodit všechny znaky, které předmětný fluidní kotel zahrnuje, ale to, zda mohl odborník ve známém stavu techniky najít dostatečné vodítko pro to, aby tyto technické znaky fluidního kotle použil. Dospěl přitom k závěru, že odborník, který by byl v době před datem práva přednosti Patentu postaven před úkol vytvořit kotel se stacionární fluidní vrstvou a s teplosměnnými plochami sousedícími se stacionární oxidační fluidní vrstvou ve vzhledu, jehož provoz bude při správném spalování, optimální z hlediska energetického, tj. přenos tepla bude optimální, bude dosahováno i optimálního množství emisí a přívodem přiměřeného množství spalovacího vzduchu zafoukáním do fluidní vrstvy bude dosahováno správného spalování, bez potřeby recirkulovat spaliny pro splnění emisí a pro dosažení účinnosti kotle tak, aby docházelo k předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, by na tuto myšlenku byl přiveden. Podle předsedy Úřadu tak nelze mít vyřešení výše uvedeného problému při znalosti informace, že poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži k celkovému množství v kotli vyrobeného tepla je až 50 %, známé z namítaného dokumentu D4 tak, že teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přídavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu, což je konstrukce známá z namítaného dokumentu D6 či D4, pokud jde o realizaci toho, aby docházelo k předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle do teplosměnných ploch kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, za výsledek vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 527/1990 Sb.
13. Tvrzení majitele, že objektivním problémem, který řeší Patent, je stanovení všech parametrů fluidního lože, jak jsou uvedeny v předvýznamové části nezávislého prvního patentového nároku, podstatně ovlivňujících konstrukci kotle, nemá podle předsedy Úřadu v popisu Patentu oporu. Předseda Úřadu přisvědčil majiteli Patentu potud, že parametry fluidního lože v rozmezích známých z namítaného dokumentu D6 či v rozmezích definovaných v předvýznamové části nezávislého prvního patentového nároku podstatně ovlivňují konstrukci kotle s fluidním spalováním, pokud se týká dimenzování výkonu či rozměrů jeho jednotlivých konstrukčních částí, podle toho bude-li se např. jednat o kotel o výkonu 1, 5, 20 či 30 MW. Tato skutečnost však podle předsedy Úřadu nijak nesouvisí s objektivním problémem, který si Patent klade za úkol vyřešit, a sice vytvořit teplosměnné plochy pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, za podmínky, že teplosměnné plochy budou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přídavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu. Mezi vytvořením teplosměnných ploch pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z

fluidní vrstvy ve vztahu sousedící s těmito teplosměnnými plochami a výkonem fluidního kotle, a tudíž i stanovením všech parametrů fluidního lože, jak jsou uvedeny v předvýznamové části nezávislého prvního patentového nároku, neshledal předseda Úřadu žádnou souvislost.

14. Předseda Úřadu dále zdůraznil, že posouzení závislých patentových nároků dva až deset a závěry učiněné Úřadem o tom, že předměty podle těchto závislých patentových nároků vyplývají zřejmým způsobem ze stavu techniky a nesplňují tak podmínku vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 527/1990 Sb., majitel dle předsedy Úřadu nerozporoval, a předseda Úřadu se tak podmínkou vynálezecké činnosti u těchto závislých patentových nároků dále nezabýval a odkázal na podrobnější odůvodnění uvedené na str. 22 až 26 Prvostupňového rozhodnutí, které shledal souladným s právními předpisy.
15. K otázce, zda je nezávislý první patentový nárok v pozměněném znění uvedeném v rozkladu výsledkem vynálezecké činnosti, předseda Úřadu zopakoval, že původní patentový nárok Patentu jako celek tuto podmínku patentovatelnosti vzhledem ke známému stavu techniky nesplňuje. Za takové situace vypuštění znaku představujícího alternativní provedení sice vede podle předsedy Úřadu k omezení rozsahu ochrany, pokud ovšem jde o podmínku vynálezecké činnosti, tato úprava nezávislého patentového nároku nemá potenciál ani v omezeném rozsahu ochrany zajistit splnění podmínky vynálezecké činnosti.

III. Žaloba

16. Žalobci v podané žalobě v obecné rovině namítli, že žalovaný v řízení vyústivším ve vydání Napadeného rozhodnutí porušil povinnosti uvedené v § 3 odst. 1, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a dále porušil § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.
17. Předeslali, že posouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti, je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů, přičemž správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkoumává v rámci námitek uplatněných v žalobě podle žalobce v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může si soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.
18. Pod **prvním žalobním bodem** žalobci nesouhlasili se závěrem vysloveným předsedou Úřadu na str. 16 Napadeného rozhodnutí, dle něhož „*majitel patentu č. 298684 ve svém rozkladu nezpochybnil interpretaci stavu techniky představovaného výše uvedenými namítanými dokumenty D1 až D10 a D12 až D14, tak jak byla uvedena v napadeném rozhodnutí*“, s tím, že tento závěr nemá oporu ve správním spise, resp. v obsahu podaného rozkladu.
19. V tomto směru žalobci jednak uváděli, že v řízení o rozkladu bylo opakovaně namítáno, že Úřad ve svém rozhodnutí nesprávně vyložil údaj „50 %“ z dokumentu D4, konkrétně, že „*se v D4 uvedených 50 % týká rychlosti spalování, resp. podílu tepla generovaného ve fluidní vrstvě vzhledem k výkonu kotle, nikoli podílu tepla odebraného právě ve fluidní vrstvě*“. Předseda Úřadu podle žalobců v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tuto námitku částečně reflektoval, avšak k námitce při svém rozhodnutí nepřihlédl, aniž by uvedl, z jakého důvodu k této námitce, resp. k této odlišné interpretaci nepřihlédl, nebo z jakého důvodu považuje tuto námitku za nevýznamnou nebo nesprávnou. V odůvodnění

Napadeného rozhodnutí přitom podle žalobců opět pracoval s údajem 50 % tak, jako by podíl tepla generovaného dle namítaného dokumentu D4 byl ekvivalentem podílu tepla odebraného/předaného ve smyslu prvního patentového nároku. Žalobci přitom zdůraznili, že žalovaný na této nesprávné interpretaci (že údaj „množství tepla generovaného ve fluidním loži je až 50 %“ z namítaného dokumentu D4 je ekvivalentem/odpovídá odebíranému/předávanému teplu) založil své zjištění, že kotel definovaný v prvním patentovém nároku není výsledkem vynálezecké činnosti.

20. Žalobci dále namítli, že žalobce 1) v rozkladu uvedl a věrohodně odůvodnil, že údaj z namítaného dokumentu D4 se týká kotlů s fluidním ložem cirkulujícím kolem přepážky a s redukční atmosférou, jejichž energetické poměry a odběry tepla nemohou platit pro kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou, takže údaj „až 50 %“ z namítaného dokumentu D4 není přenositelný na kotle definované v předvýznamu prvního patentového nároku. Žalobci přitom v řízení o rozkladu předložili výpočty dokládající zásadní rozdíly v energetických poměrech a možnostech odběru tepla pro kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou (kde je ve fluidní vrstvě generováno přes 90% z celkového množství tepla generovaného kotlem) a pro kotle s redukční fluidní vrstvou cirkulující kolem přepážky (kde je ve fluidní vrstvě generováno teoreticky až 50 %, ale reálně významně méně procent z celkového množství tepla generovaného kotlem). Předseda Úřadu se však podle žalobců touto stěžejní námitkou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nezabýval, vůbec ji nekomentoval a ani ve svém rozhodnutí neuvedl, z jakého důvodu nepovažuje tuto námitku za právně významnou.
21. Žalobci v rámci tohoto okruhu žalobní argumentace dále poukazovali na to, že v rámci řízení o rozkladu uvedli, že v dokumentu D4 jsou teplosměnné membránové stěny uvedeny výhradně v souvislosti s obr. 1 až 3, a to pouze u stěny 11, přičemž dle popisu v D4 je stěna 11 tepelně izolační a ve freeboardu, tedy té části kotle, která je nad fluidní vrstvou, je membránové konstrukce. V oblasti obklopující fluidní vrstvu je stěna 11 výhradně nazývána tepelně izolační (a tedy nezpůsobila pro předání tepla z fluidní vrstvy, jak je to definováno v prvním patentovém nároku). Předseda Úřadu však podle žalobců bez ohledu na tento argument a bez ohledu na fakta citovaná z popisu D4 uvedl, že z obrázku je vidět, že membránovou konstrukci má jak stěna obklopující freeboard, tak stěna obklopující fluidní vrstvu. Obrázek je přitom podle žalobců pouze schématický a konstrukce membránové stěny v něm vůbec nikde není zakreslena. Předseda Úřadu pak podle žalobců na této nesprávné interpretaci (že membránová stěna na obr. 3 v D4 obklopuje v rozporu se souvisejícím popisem v D4 nejen freeboard, ale i fluidní vrstvu, a je tak způsobila pro odběr tepla z fluidní vrstvy) založil své zjištění, že kotel definovaný v prvním patentovém nároku není výsledkem vynálezecké činnosti.
22. Žalobci konečně namítali, že v průběhu řízení o rozkladu uvedli a odůvodnili, že v dokumentu D6 teplosměnné plochy netvoří žádnou část stěn sousedících s fluidní vrstvou pro odběr tepla z fluidní vrstvy. Předseda Úřadu bez ohledu na tento argument své rozhodnutí o nedostatku vynálezeckého kroku odůvodnil tvrzením, že *„teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přidavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu, což je konstrukce známá z namítaného dokumentu D6 či D4.“* Předseda Úřadu tedy i D6 interpretoval podle žalobců odlišně, přičemž svou interpretaci nezdůvodnil. Žalobce rovněž poukazovali na to, že v rámci řízení o rozkladu prokázali na základě výpočtů, že fluidní kotel popsáný v D6 by s parametry uvedenými v D6 nemohl fungovat, protože by se fluidní vrstva nedostala

do vzhledu/nestala by se fluidní, zejména uváděné rozsahy tlaků fluidačního plynu neodpovídají ostatním uváděným parametrům fluidní vrstvy. Argumentovali tedy tím, že na základě takto zmatečného popisu nemůže odborník z dané oblasti vyvozovat nějaké závěry a stavět na nich při vývoji vylepšených konstrukcí, aniž by při tom vyvinul vynálezeckou činnost. Předseda Úřadu sice v Napadeném rozhodnutí tuto argumentaci zmínil, avšak nekomentoval, ani nevyvracel a bez jakéhokoli odůvodnění svého postoje využil D6 pro zdůvodnění nedostatku vynálezeckého kroku patentových nároků.

23. Žalobci v této souvislosti navrhovali, aby soud ustanovil vysokou školu nebo znalce k vypracování posudku za účelem odpovědi na jimi identifikované otázky, s tím, že odpovědi na ně mohou mít právní význam pro posouzení rozhodnutí žalovaného ze strany soudu, jelikož se podle přesvědčení žalobců tyto odpovědi na dané otázky se budou lišit od zjištění, které ve vztahu k těmto předběžným otázkám zaujal žalovaný.
24. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** žalobci namítali, že Úřad Prvostupňové rozhodnutí založil na tom, že řešení definované v patentových nárocích je sice nové, ale vyplývá zřejmým způsobem z kombinace dokumentů D4 a D6. Předseda Úřadu však na str. 18 - 19 Napadeného rozhodnutí uvedl, že řešení definované v prvním patentovém nároku vyplývá zřejmým způsobem z kombinace znaků uvedených v předvýznamové části nároku, a proto automaticky považovaných za známé, a z dokumentů D4 a D6. Napadené rozhodnutí se tedy podle žalobců opírá o kombinaci, která nebyla uvedena ani v Prvostupňovém rozhodnutí a k níž nedostali možnost se vyjádřit. Žalobci doplnili, že i kdyby byly znaky uvedené v předvýznamové části prvního patentového nároku automaticky považovány za známé, není možno automaticky považovat za zřejmou i kombinaci těchto znaků s namítanými dokumenty s tím, že k této konkrétní kombinaci se žalobci nemohl v rámci řízení vyjádřit.
25. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobci namítali, že předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí nijak nezpochybnil, že se v D4 a D6 jedná o kotle s cirkulující redukční fluidní vrstvou, přičemž však nejen nedal žalobcům možnost se vyjádřit k výše uvedené kombinaci, ale dokonce ani neodůvodnil, z jakého důvodu by odborník z dané oblasti kombinoval znaky uvedené v předvýznamu a jasně vymezené pro kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou právě se spisy D4 a D6, které se týkají kotlů s cirkulující redukční vrstvou, když jsou jejich energetické poměry/odběry tepel naprosto odlišné, jak žalobci upozorňovali v rámci námitek reprodukováných pod prvním žalobním bodem. Žalobci doplnili, že při posuzování zřejmosti, resp. vynálezeckého kroku není zásadně možné pouze mozaikovitě kombinovat znaky z různých dokumentů, ale je nutno vždy odůvodnit, zda, resp. proč by odborník z dané oblasti právě ty specifické znaky z jednotlivých podkladů kombinoval. Napadené rozhodnutí a postup, kterým předseda Úřadu k tomuto rozhodnutí dospěl, je dle žalobců zcela v rozporu s obvyklou praxí a rovněž v rozporu s Metodickými pokyny Úřadu průmyslového vlastnictví, část B, str. 29 - 30 ohledně hodnocení vynálezecké činnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 7. 2021 navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
27. K žalobním námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaný v návaznosti na interpretaci obsahu namítaných dokumentů D4 a D6 uvedl, že v dokumentu D6 je popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou, které je konstrukčně shodné s fluidním

kotlem podle prvního patentového nároku, neboť obsahuje v podstatě všechny jeho znaky, s výjimkou znaku uvádějícího, že teplosměnné plochy mají být vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy. Parametry fluidní vrstvy uvedené v dokumentu D6 se podle žalovaného v podstatě shodují s parametry fluidní vrstvy uvedenými v prvním patentovém nároku. Obě zařízení se, naproti tomu, poněkud liší v rychlosti fluidace, která je v zařízení podle dokumentu D6 vyšší, a ve výšce fluidní vrstvy. Vzhledem k tomu, že první patentový nárok popisuje konkrétní provedení kotle se stacionární fluidní vrstvou, tj. jedno z možných provedení kotle se stacionární fluidní vrstvou, je nicméně podle žalovaného zřejmé, že odlišnost ve shora zmíněných parametrech je nepodstatná.

28. Nezávislý první patentový nárok se tedy dle žalovaného od dokumentu D6 liší pouze znkem, definujícím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy. Tento znak je však dle žalovaného seznatelný z dokumentu D4, který popisuje spalovací zařízení s fluidním ložem a s tepelně izolační stěnou, kterážto tepelně izolační stěna má membránovou konstrukci. V dokumentu D4 se sice podle žalovaného neuvádí, o jaký fluidní kotel konkrétně se jedná, z uvedeného v dokumentu však dle přesvědčení žalovaného vyplývá, že je v něm obecně popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou. I kdyby zmíněné spalovací zařízení mělo cirkulující fluidní vrstvu, vzhledem k tomu, že princip výměny tepla z fluidního lože do teplotnosných ploch je stejný bez ohledu na to, zda se jedná o stacionární fluidní lože, nebo o cirkulující fluidní lože, je dle žalovaného zřejmé, že typ fluidní vrstvy není v tomto případě podstatný. V dokumentu D4 se totiž podle žalovaného uvádí, že poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži k celkovému množství tepla je nejvýše 50 % a zbytek uniká do atmosféry spalováním ve freeboardu nad fluidním ložem, což je možno chápat tak, že ve fluidním loži je generováno teplo odpovídající nejvýše 50 % tepla vyprodukovaného kotlem. Dokument D4 sice podle žalovaného neuvádí, kolik tepla z fluidního lože je odváděno teplosměnnými plochami, avšak vzhledem k tomu, že teplosměnné plochy jsou tvořeny částí stěn spalovací komory kotle a přidavnými výměníky, což je shodná konstrukce, jako u fluidního kotle podle Patentu, se dle žalovaného jako zcela logická jeví úvaha, že teplosměnnými plochami může být odváděno teplo odpovídající až 50 % tepelného výkonu kotle, což odpovídá rozsahu uvedenému v prvním patentovém nároku.
29. Žalovaný zopakoval, že pro posouzení, zda předmět podle napadeného patentu je výsledkem vynálezecké činnosti, je rozhodující tvůrčí úroveň daného řešení. Při hodnocení kritéria vynálezecké činnosti je možné uplatnění více pramenů informací. Fiktivní odborník v dané oblasti techniky je schopen kombinovat jednotlivé prameny informací ze stavu techniky a má kvalifikaci, která je obvykle potřebná pro řešení podobných úkolů v dané oblasti techniky. V konkrétním případě pro posouzení, zda předmět podle nezávislého prvního patentového nároku vyplývá pro odborníka ze stavu techniky doloženého namítanými dokumenty zřejmým způsobem, není podle žalovaného rozhodující, mohl-li odborník z tohoto stavu techniky odvodit všechny znaky, které předmětný fluidní kotel zahrnuje, ale to, zda mohl odborník ve známém stavu techniky najít dostatečné vodítko pro to, aby tyto technické znaky fluidního kotle použil. Žalovaný přitom setrval na závěru, že odborník, který by byl v době před datem práva přednosti napadeného patentu postaven před úkol vytvořit kotel se stacionární fluidní vrstvou a s teplosměnnými plochami sousedícími se stacionární oxidační fluidní vrstvou ve vztahu,

jehož provoz bude při správném spalování, optimální z hlediska energetického, tj. přenos tepla bude optimální, bude dosahováno i optimálního množství emisí a přívodem přiměřeného množství spalovacího vzduchu zafoukáním do fluidní vrstvy bude dosahováno správného spalování, bez potřeby recirkulovat spaliny pro splnění emisí a pro dosažení účinnosti kotle tak, aby docházelo k předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, by na tuto myšlenku byl přiveden. Zopakoval, že vyřešení výše uvedeného problému při znalosti informace, že poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži k celkovému množství v kotli vyrobeného tepla je až 50 %, známé z namítaného dokumentu D4, tak, že teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přídatným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu, což je konstrukce známá z namítaného dokumentu D6 či D4, nelze mít, pokud jde o realizaci toho, aby docházelo k předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle do teplosměnných ploch kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, za výsledek vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 527/1990 Sb.

30. Žalovaný měl za to, že není třeba vypracovat znalecký posudek za účelem odpovědi na otázku formulované žalobci, jež jsou dle žalovaného formulovány jednotlivě buď k dokumentu D4, nebo k dokumentu D6, ale nikoliv na jejich vzájemnou kombinaci, která se však u hodnocení výše vynálezecké činnosti odborníka podle žalovaného předpokládá. Kombinace informací ze stavu techniky popsáná z dokumentů D4 a D6 je dle názoru žalovaného jednoznačná a vede k názoru, že by stačila jako vodítko pro odborníka, aby vytvořil fluidní kotel s parametry podle prvního nezávislého patentového nároku.

V. Replika žalobců a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

31. Žalobci v replice ze dne 12. 8. 2021 setrvali na žalobní argumentaci. Uvedli, že tvrzení žalovaného k D4 o tom, že na obr. 1 a 3 je jasně vidět, že membránovou konstrukci má, jak stěna obklopující „freeboard“, tak stěna obklopující fluidní vrstvu, je z jimi popsaných důvodů mylné a opětovně žádným způsobem neodůvodněné. Trvali na tom, že žalovaný zakládá se zřetelem k jimi uváděným skutečnostem své závěry o odběru tepla na nesprávném hodnocení (ne)membránových stěn 11 ve fluidní vrstvě, a namítali, že v D4 rozhodně nejsou teplosměnné plochy vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami., resp. že dokument D4 se liší od prvního patentového nároku nejen znaky, které uvádí žalovaný, ale také všemi znaky uvedenými ve význakové části. Dále znovu akcentovali, že v D6 nejsou teplosměnné plochy tvořeny žádnou částí stěn spalovací komory kotle, z fluidní vrstvy je teplo odebíráno výhradně vloženým trubkovým tepelným výměníkem, přičemž nikde v D6 není ani naznačeno, že by se teplo odebíralo i stěnami. Žalovaný přitom podle žalobců neodůvodnil, na čem založil své tvrzení, že se v D6 teplo odebírá stěnami. Žalobci opětovně poukazovali na to, že žalovaný založil své závěry na tvrzeních, která neodůvodnil a která neodpovídají realitě, resp. neodpovídají informacím zjistitelným z D4 a D6. Žalovaný se pak dle žalobců opětovně nevyjadřuje k vysvětlením a výpočtům žalobců, které dokládají, že řešení popsáné v D6 není funkční (parametry fluidní vrstvy neodpovídají parametrům, které jsou potřebné pro uvedení vrstvy do vzhledu) a že z tepelných poměrů v kotlích s cirkulující redukční fluidní vrstvou, které jsou předmětem D4 a D6, nelze vyvozovat tepelné poměry v kotli se stacionární oxidační fluidní vrstvou, který je předmětem prvního nároku. Žalovaný ve svém vyjádření podle žalobců opětovně neuvádí žádné zdůvodnění, proč by odborník z dané oblasti s vědomím výše uvedeného na

základě dokumentů D4 a D6 rozvíjel fluidní kotel se stacionární oxidační fluidní vrstvou. Žalobci také trvali na tom, že závěry žalovaného odporují dosavadní praxi žalovaného a Metodickým pokynům žalovaného, část B, strana 30 a praxi Evropského patentového úřadu a jeho metodických pokynů Guidelines G VII 5.3 – kapitola: Could – would approach).

32. Žalobce 1) přitom soudu v rámci uvedeného podání sdělil, že na podané žalobě trvá (viz dále).
33. Osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 29. 6. 2021 soudu sdělila, že v řízení bude uplatňovat práva náležející jí dle § 34 s. ř. s., vyjádření k meritu sporu však do rozhodnutí soudu nepředložila.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

VI.A K žalobě původního majitele patentu

34. Soud v rámci předběžného posouzení věci zjistil, že v průběhu řízení o rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí došlo k singulární sukcesi, v důsledku které byla práva k Patentu převedena z žalobce 1) na žalobce 2). Žalobce 1) sice podal rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí, dle Napadeného rozhodnutí (tento poznatek je pak dále podpořen obsahem listin založených ve správním spisu) však po podání rozkladu převedl práva k Patentu na žalobce 2), jenž vstoupil se zřetelem k povaze vztahu k předmětu práva (*in rem*) do právního postavení právního předchůdce a s nímž také předseda Úřadu dále jednal jako s účastníkem řízení a kterému doručoval Napadené rozhodnutí.
35. Soud za této situace výzvou ze dne 28. 7. 2021, čj. 18 A 44/2021 - 53, žalobce 1) informoval o tom, že v rámci předběžného posouzení věci vyhodnotil, že žaloba žalobce 1) jako původního majitele Patentu by nemohla být z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace vzniklého v důsledku převodu práv z Patentu na druhého z žalobců v průběhu řízení vedeného u žalovaného vůči tomuto žalobci úspěšná ani tehdy, pokud by soud dospěl k závěru o důvodnosti v žalobě vznesených žalobních námitek. Proto soud žalobce 1) vyzval, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda na podané žalobě při vědomí výše uvedeného trvá, a současně jej poučil o tom, že by mu mohla z titulu postavení původního majitele Patentu svědčit práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.
36. Žalobce 1) však v podání ze dne 12. 8. 2021 uvedl, že na podané žalobě trvá v celém rozsahu s tím, že „s ohledem na průběh správního řízení u žalovaného a rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno za účasti žalobce č. 1, se domnívá, že je v této věci aktivně legitimovaný, a to i kdyby v tomto okamžiku, již nebyl majitelem předmětného patentu“.
37. Soud se žalobou v části, v níž brojí proti Napadenému rozhodnutí žalobce 1), tedy původní majitel Patentu, nemohl věcně zabývat.
38. Soud konstatuje, že žalobce 1) v dané věci v podané žalobě v části II. výslovně uvedl, že žalobu podal ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., podle kterého ten, „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“. Soud připomíná, že aktivně legitimována k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je tedy osoba, která tvrdí, že byla zkrácena na svých veřejných subjektivních právech (§ 2 s. ř. s.) tím, že napadené správní

rozhodnutí její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než stanoví zákon, nebo byl proveden (vydán) v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce může účinně namítat jen takovou nezákonnost, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS). Žalobní legitimace pak nepřísluší tomu, jehož práva nebo povinnosti nebyly rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. založeny, změněny, zrušeny nebo závazně určeny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2004, čj. 5 A 35/2002 - 29, č. 218/2004 Sb. NSS). Žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením účastníka řízení, že byl na svých subjektivních (hmotných) právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Předpokladem věcné legitimace pak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí. K uvedeným závěrům soud pro větší stručnost odkazuje na právní názor vyjádřený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 8/2004 - 61, či ze dne 12. 8. 2010, čj. 7 As 9/2010 - 255).

39. Judikatura i doktrína v minulosti reflektovaly, že v průběhu času (po vydání napadeného správního rozhodnutí, před podáním žaloby i v průběhu soudního řízení) mohou nastat skutečnosti, s nimiž je spojeno hmotněprávní nástupnictví, které se promítá i do procesněprávních vztahů. Vychází přitom z toho, že dojde-li k právnímu nástupnictví před zahájením soudního řízení, svědčí oprávnění k podání žaloby bez dalšího hmotněprávnímu nástupci správním rozhodnutím dotčené osoby (srov. komentář k ustanovení § 69 s. ř. s. in KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019).
40. I recentní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že aktivně věcně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) je pouze osoba, která je nositelem subjektivního hmotného práva, do něhož mělo být správním rozhodnutím zasazeno. Upíná-li se přitom napadené rozhodnutí „*k předmětu vlastnictví žalobce (rozhodnutí in rem), nikoli přímo a výlučně k jeho osobě (rozhodnutí in personam), pak s pozbytím vlastnictví přestává být původní vlastník nositelem i těch práv a povinností spojených s předmětem vlastnictví, která vyplývají ze správního rozhodnutí, a tato práva a povinnosti přecházejí na nového vlastníka. Je to právě nový vlastník, do jehož vlastnických práv k nabyté věci nadále zasahuje veřejnoprávní regulace představovaná účinky správního rozhodnutí*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, čj. 3 As 198/2017 - 51, či ze dne 28. 1. 2021, čj. 3 As 208/2019 - 69).
41. Oprávnění k podání žaloby tak (tím spíše) musí svědčit hmotněprávnímu nástupci i v případě, jaký nastal v nyní posuzované věci, kdy žalobce 1) po podání rozkladu převedl práva k Patentu na žalobce 2), jenž vstoupil se zřetelem k povaze vztahu k předmětu práva do právního postavení právního předchůdce.
42. Skutečnost, že žalobce 1) pozbyl práva k Patentu, podle soudu nezůstala bez vlivu na jeho aktivní legitimaci. Procesní předpoklad aktivní legitimace byl sice splněn tím, že žalobce 1) tvrdil porušení svých práv, nicméně již nadále nebyl nositelem hmotného práva, se kterým byla jeho aktivní legitimace neoddelitelně spjata. Soud je přesvědčen, že ani v případě soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení Patentu na základě žaloby podané majitelem

zrušeného Patentu nelze aktivní legitimaci z povahy věci oddělit od práva k tomuto výsledku tvůrčí činnosti.

43. Žalobce 1) v posuzované věci v době podání žaloby a dokonce již v době rozhodování o rozkladu nebyl hmotněprávně oprávněným k předmětu patentových práv, do jeho postavení fakticky vstoupil jeho singulární právní nástupce – žalobce 2, jemuž také předseda Úřadu v souladu s výše uvedeným doručoval rozhodnutí o rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí.
44. Soud tak nepochyboval o tom, že žalobci 1) již po převodu práv k Patentu se zřetelem k výše uvedenému nesvědčí aktivní věcná legitimace k podání žaloby proti Napadenému rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Její nedostatek je přitom na první pohled zjevný, neboť jej lze seznat již na základě obsahu žaloby a k ní přiložených listin, především z výroku Napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004 - 59), z něhož vyplývá, že po podání rozkladu došlo ještě před vydáním Napadeného rozhodnutí k uvedené změně v hmotněprávních poměrech. Zjevnost této okolnosti a s ní související procesní vyústění v podobě odmítnutí žaloby přitom vede pro žalobce 1) k příznivějšímu rozhodnutí o nákladech řízení – vrácení soudního poplatku, k němuž by soud v případě zamítnutí žaloby z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace (jež by jinak bylo nevyhnutelným procesním důsledkem) přistoupit nemohl.
45. Soud přitom pro úplnost zvažoval, zda žalobci 1) nesvědčí případně legitimace k podání žaloby dle § 65 odst. 2 s. ř. s. Ta je nicméně, jak vyplývá z důvodové zprávy k předmětnému ustanovení s. ř. s., určena především těm, jimž zvláštní zákony zakládají účast v řízení, aniž by v takovém řízení šlo o hmotněprávní subjektivní oprávnění toho, kdo je takto za účastníka povolán (jde např. o ochranu složek životního prostředí). Tento typ žalobní legitimace je sice výjimečně dán i v případě žalob některých subjektů proti rozhodnutím ve věcech ochranných známek či patentů, v posuzované situaci se však o takový případ žaloby podané osobou odlišnou od nositele hmotného práva, konkrétně navrhovatelem zrušení patentu, u něhož by o legitimaci dle § 65 odst. 2 s. ř. s. bylo možno uvažovat, nejedná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, čj. 3 As 56/2007 - 108, a ze dne 17. 10. 2015, čj. 2 As 158/2015 - 56).
46. Jak soud akcentoval výše, v nyní řešeném případě jde o žalobu původního majitele Patentu, opíranou nadto výslovně o § 65 odst. 1 s. ř. s., v níž žalobce 1) shodnými námitkami jako jeho právní nástupce brojí především proti dotčení na svém hmotném právu – zrušení Patentu bez zákonných důvodů. Přestože uplatňuje i námitky procesní (nedostatečné vypořádání se s námitkami uplatněnými v průběhu řízení), zjevně v konstrukci těchto svých námitek vychází z hmotněprávního vztahu k předmětu projednávané věci, který však již v době vydání Napadeného rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným neměl. Proto s ním také předseda Úřadu dále nejednal, resp. doručoval Napadené rozhodnutí již jen žalobci 2). Žalobce 1) přitom ani netvrdí a nenamítá, že by Úřad resp. předseda Úřadu v tomto ohledu pochybili. Své námitky obsahově shodné s námitkami nového vlastníka Patentu, jež jsou uplatněny v téže žalobě podané týměž právním zástupcem, zjevně nemíří tímto směrem, ale žalobce je odvozuje právě od svého hmotněprávního postavení, o něž však přišel.
47. Z uvedených důvodů soud žalobu žalobce 1) proti Napadenému rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

VI.B K věci samé

48. Soud tak mohl přistoupit k věcnému posouzení uplatněných žalobních důvodů toliko ve vztahu k žalobci 2) – majiteli Patentu, na kterého práva k němu přešla ještě před vydáním Napadeného rozhodnutí.
49. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba žalobce 2) byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků (žalobci je třeba přičíst podání rozkladu jeho právním předchůdcem) a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Ve věci byly ostatně splněny podmínky pro rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání vyplývající z § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom nenařídil jednání ani za účelem provedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků, neboť by jejich provedení bylo s ohledem na níže podrobně rozvedené důvody se zřetelem k identifikovaným nedostatkům Napadeného rozhodnutí předčasné.
50. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud k návrhu osoby zúčastněné na řízení rozhodl o zrušení Patentu v celém rozsahu s odůvodněním, že předmět podle nezávislého prvního patentového nároku i předměty podle závislých patentových nároků 2 – 10 vyplývají zřejmým způsobem ze stavu techniky, a nesplňují tak podmínku vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.
51. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného založeným na nedostatku podmínky vynálezecké činnosti, přičemž námitkami soustředěnými pod celkem tři okruhy žalobních bodů poukazuje především na nedostatečné vypořádání konkrétních námitek vznesených proti závěrům vysloveným v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí v průběhu řízení o rozkladu, jež považuje pro posouzení podmínky vyplývající z § 6 zákona č. 527/1990 Sb. za klíčové.
52. Soud předesílá, že podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb. „*Úřad patent zruší, zjistí-li se dodatečně, že vynález nesplňoval podmínky patentovatelnosti*“.
53. Z ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona se podává, že „*patenty se udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné*“.
54. Podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. platí, že „*vynález je nový, není-li součástí stavu techniky*“. Odstavce 2 – 5 téhož ustanovení pak normují, co se rozumí stavem techniky, přičemž podle odstavce 2 v tomto směru platí, že „*stavem techniky je vše, k čemu byl přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelů právo přednosti (§ 27), umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem*“.
55. Pro posuzovaný případ klíčové ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. pak stanoví, že „*vynález je výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky*“.

56. Soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek podotýká, že poukazoval-li žalobce v úvodní části podané žaloby v obecné rovině na to, že žalovaný v řízení vyústivším ve vydání Napadeného rozhodnutí porušil povinnosti uvedené v § 3 odst. 1, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu, tyto námitky konstruoval toliko obecným způsobem, když z argumentace založené na odkazovaném právním rámci nevyvozoval žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
57. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu přestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
58. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.
59. Poukazoval-li tedy žalobce v této úvodní části jeho žaloby bez dalšího na porušení jím označených ustanovení správního řádu, soudu neušlo, že žalobce uvedená obecná tvrzení nijak nekonkretizoval a nespecifikoval, kterým konkrétním postupem žalovaného a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení dojít. Judikatura správních soudů přitom v souladu s výše uvedeným stojí na závěru, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.
60. Pokud se tedy žalobce v tomto směru v této části podané žaloby omezil na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených principů, resp. ustanovení správního řádu, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31) konstatovat, že se

poukazy žalobce na tvrzená porušení pravidel vyplývajících z jím označených zásad mohl zabývat toliko na půdorysu dalších žalobcem již konkrétněji vznesených námitek zpochybňujících závěry žalovaného, soustředěných pod prvním, druhým a třetím žalobním bodem.

61. Jak soud indikoval výše, podstatou sporu mezi účastníky je jejich různý náhled na naplnění podmínky vynálezecké činnosti ve smyslu § 6 zákona č. 527/1990 Sb. Jádrem žalobní argumentace žalobce přitom tvoří námitky vznesené především pod prvním a také pod třetím žalobním bodem, jimiž žalobce brojil proti tomu, že se předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal s konkrétně označenými námitkami, jimiž žalobce v průběhu řízení o rozkladu zpochybnil posouzení provedené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí.
62. Ze shora rekapitulované relevantní právní úpravy vyplývá, že patenty se udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné (§ 3 až § 7 zákona č. 527/1990 Sb.). Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Vynález je nový, není-li součástí stavu techniky; tím je vše, co bylo zveřejněno nebo veřejně používáno a známo až do okamžiku podání přihlášky patentu. Vynález musí být výsledkem vynálezecké činnosti, tzn. že odborník v dané oblasti přihlašované řešení nechápe jako samozřejmé řešení existujícího problému s ohledem na stav techniky. Vynález musí být současně průmyslově využitelný, tj. předmět vynálezu může být vyráběn nebo jinak využíván v průmyslu, zemědělství nebo jiných oblastech hospodářství. Obdobné podmínky stanoví právní úprava i pro užitný vzor, kterým je technické řešení, které je nové, přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti a je průmyslově využitelné. Lze doplnit, že podmínky udělení/zrušení patentu jsou v Evropě regulovány jednotně, a to na základě multilaterální mezinárodní Evropské patentové úmluvy. V tomto ohledu soud pro větší stručnost poukazuje především na čl. 52 a 56 Evropské patentové úmluvy, publ. pod č. 86/2007 Sb. m. s. [sdělení Ministerstva zahraničních věcí, kterým se nahrazují sdělení Ministerstva zahraničních věcí vyhlášená pod č. 69/2002 Sb. m. s. o přijetí Úmluvy o udělování evropských patentů (Evropská patentová úmluva), č. 4/2006 Sb. m. s. a č. 6/2006 Sb. m. s. o přijetí změn a doplňků Úmluvy o udělování evropských patentů (Evropské patentové úmluvy)].
63. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že posouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti, je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. Správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkoumává v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, čj. 7 As 69/2014 - 50, publ. pod č. 3252/2015 Sb. NSS). Rozšířený senát v tomto směru rozvedl, že *„definice novosti technického řešení jako podmínka jeho formální ochrany platí v oblasti průmyslových práv duševního vlastnictví obecně. Je otázkou právní a její posouzení (zjištění její existence) odvisí od skutkových zjištění obsahu stavu techniky. Zjištění o obsahu stavu techniky vychází zpravidla z listin, vypovídajících o jiných technických řešeních daného problému, která jsou pod formální ochranou (ať již v podobě patentu, či užitého vzoru aj.).*

Ve vztahu k těmto podkladům o dosavadním známém stavu techniky se rovněž posuzuje, zda pro odborníka v dané oblasti je přihlašované řešení zřejmé, anebo má „přidanou hodnotu“,

protože z dosavadního známého stavu techniky nevyplývá, a je tak výsledkem vynálezecké činnosti.

Klíčovou otázkou dokazování před žalovaným a následně i soudem je, jakým způsobem provedl porovnání nároků podle podané přihlášky s nároky v (namítaných) dokumentech. Zda je z nich zřejmá totožnost technického řešení na základě srovnání obsahu nároků těchto dokumentů, které vymezují předmět ochrany, případně za zohlednění dalšího popisu obsaženého v dokumentu (jakkoliv nelze jít při tomto zohlednění nad rámec vymezený zněním nároku na ochranu.). V druhém kroku pak, zda rozdíl v technickém řešení přihlášeném oproti řešení, které vyplývá ze stavu techniky a které mohl odborník využít, je pro takového odborníka zřejmé, nebo naopak představuje onen tvůrčí přínos.

Jde o zjištění skutkového stavu věci na základě provedeného dokazování, jehož výsledkem je závěr o splnění podmínek patentovatelnosti přihlášeného řešení. Pro případ nesplnění podmínek, nemá úřad volbu, zda patent udělit, či nikoli, resp. jej zrušit. Správní uvážení, ve smyslu diskrečního oprávnění úřadu, zde proto nemá místa (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, nebo ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154). Otázka, zda určité řešení pro odborníka vyplývá (popř. nevyplývá) zřejmým způsobem ze stavu techniky, je otázkou výkladu právních pojmů v právní normě a aplikace normy na skutkový stav....“

64. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že „k tomu, aby mohl žalovaný řádně odůvodnit, že vynález nesplňuje podmínku vynálezecké novosti, je nezbytné, aby nejprve řádně popsal stav techniky a následně posuzoval, zda řešení popsané v přihlášce vynálezu (v případě řízení o udělení patentu) nebo v uděleném patentu (v řízení o zrušení patentu) je výsledkem, který vyplývá pro odborníka z popsaného stavu techniky“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014 - 86). V naposledy uvedeném rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud podrobně vyložil požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí vydávaných žalovaným v případech, v nichž je třeba aplikovat i pro nyní posuzovanou věc relevantní ustanovení zákona č. 527/1990 Sb., a které jsou závislé na posouzení neurčitých právních pojmů „vynálezecká činnost“ a „odborník“ dle § 6 zákona č. 527/1990 Sb., s tím, správní orgán je při aplikaci tohoto ustanovení povinen přezkoumatelným způsobem zhodnotit, zda konkrétní situaci lze pod daný neurčitý pojem podřadit, neboť právě k tomu mu zákonodárce vytvořil použitím neurčitých právních pojmů prostor (soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v bodech 43 – 46 odkazovaného rozsudku).
65. Soud v tomto směru dále připomíná, že přiznání formálně právní ochrany v oblasti průmyslových práv duševního vlastnictví, např. udělení patentu na vynález, znamená, že jeho majitel, nebo původce vynálezu, který jej vytvořil vlastní tvůrčí prací, má výlučné právo užívat předmět vynálezu a disponovat s ním (§ 8, § 11 a § 13 zákona č. 527/1990 Sb.). Do tohoto práva nesmí být (až na výjimky zákonem předvídané) zasaženo. Zrušení patentu na vynález se proto bezprostředně dotýká tohoto výlučného práva (právní sféry) majitele patentu a musí být ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) pod soudní ochranou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, čj. 7 As 69/2014 - 50, publ. pod č. 3252/2015 Sb. NSS). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v bodech 27 – 30 odůvodnění odkazovaného usnesení podrobně popsal parametry soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o zrušení patentu (§ 63 odst. 3 zákona č.

527/1990 Sb.) v režimu plné jurisdikce, a to právě v kontextu zásady práva na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy.

66. Pro nyní posuzovanou věc pak soud především považuje za zvlášť významné další východisko plynoucí z dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, jež rovněž úzce souvisí s principy podřaditelnými pod právo na spravedlivý proces. Judikatura totiž v podobných případech v minulosti opakovaně akcentovala, že požadavek na řádné a přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí by v případě řízení o zrušení patentu měl být o to vyšší, že patent je zapisován (na rozdíl například od užitných vzorů) až na základě průzkumu, v němž žalovaný ve smyslu § 33 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. zjišťuje, zda vynález splňuje podmínky stanovené zákonem pro udělení patentu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014 - 86). Pakliže tedy žalovaný v minulosti shledal, že jsou splněny všechny podmínky pro udělení patentu, včetně splnění podmínky vynálezecké činnosti, je na něm, aby řádně, zvláště pečlivě a přesvědčivě vyložil, z jakých důvodů dospěl posléze ve svých úvahách stran naplnění některé z podmínky patentovatelnosti, tedy i podmínky uvedené v § 6 zákona č. 527/1990 Sb., k opačnému závěru.
67. Naposledy uvedeným požadavkům přitom žalovaný v právě posuzované věci podle přesvědčení soudu z dále rozvedených důvodů prozatím nedostál.
68. Městský soud v Praze připomíná, že Patent s právem přednosti ode dne 12. 6. 2002 byl udělen dne 13. 11. 2007 s deseti patentovými nároky tohoto znění:

„1. Fluidní kotel s teplosměnnými plochami sousedícími se stacionární oxidační fluidní vrstvou (2) ve vzhledu, která je tvořena vrstvou inertního materiálu o výšce do 1 m a o velikosti granulí do 3 mm, kde fluidní kotel je opatřen přívodem spalovacího vzduchu pro jeho zafoukání do fluidní vrstvy (2) ve vzhledu pod tlakem 3 000 až 10 500 Pa pro dosažení rychlosti fluidace 0,3 až 1,2 m/s, měřeno při normální teplotě a tlaku, a přívodem sekundárního vzduchu, vyznačující se tím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy (2) ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, přičemž teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory (1) kotle a popřípadě přídavným výměníkem (5) tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy (2) ve vzhledu.

2. Fluidní kotel podle nároku 1, vyznačující se tím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 20 až 35 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy (2) ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami.

3. Fluidní kotel podle nároku 1, vyznačující se tím, že stěny spalovací komory (1) jsou v oblasti fluidní vrstvy (2) ve vzhledu vytvořeny jako membránové stěny (3), které jsou z části opatřeny vyzdívkou (4).

4. Fluidní kotel podle nároku 1, vyznačující se tím, že membránové stěny (3) jsou v místech styku s fluidní vrstvou (2) ve vzhledu opatřeny protiabrazivní vrstvou s dobrou tepelnou vodivostí.

5. Fluidní kotel podle nároku 4, vyznačující se tím, že protiabrazivní vrstva je vytvořena zesílením trubek membránové stěny (3).

6. Fluidní kotel podle nároku 4, vyznačující se tím, že protiabrazivní vrstva je vytvořena tvrdokovem.

7. *Fluidní kotel podle jednoho z nároků 1 až 2, vyznačující se tím, že tlakový celek spalovací komory (1) kotle je vytvořen jako tlakový celek s přirozenou cirkulací vody.*
8. *Fluidní kotel podle jednoho z nároků 1 až 7, vyznačující se tím, že výměníky (5) tepla jsou vytvořeny jako membránové stěny (3) s nuceným oběhem vody jejich trubkami a jsou v místech styku s fluidní vrstvou (2) ve vzhledu opatřeny protiabrazivní vrstvou s dobrou tepelnou vodivostí.*
9. *Fluidní kotel podle nároku 8, vyznačující se tím, že protiabrazivní vrstva výměníků (5) tepla je vytvořena zesílením trubek membránové stěny (3).*
10. *Fluidní kotel podle nároku 8, vyznačující se tím, že protiabrazivní vrstva výměníků (5) tepla je vytvořena tvrdokovem“.*
69. Návrh navrhovatele na zrušení Patentu se opíral mj. o důkazní prostředky specifikované pod položkami D1 – D14, jež jsou vypočteny na str. 2 Prvostupňového rozhodnutí, resp. na str. 14 – 15 Napadeného rozhodnutí, a jimiž navrhovatel prokazoval nenaplnění podmínek patentovatelnosti. Za klíčové pro posouzení merita věci přitom považoval žalovaný podklady založené pod D4 a D6.
70. Pokud jde o namítaný dokument D4, žalovaný seznal, že je v něm „popsáno spalovací zařízení s fluidním ložem a s tepelně izolační stěnou, kde horní část zařízení je vytvořena jako „freeboard“. Tepelně izolační stěna zařízení má membránovou konstrukci, přičemž na obr. 1 a 3 je jasně vidět, že membránovou konstrukci má jak stěna obklopující „freeboard“ spalovacího zařízení, tak stěna obklopující fluidní vrstvu. Fluidní lože je rozděleno na hlavní spalovací úsek a části pro rekuperaci tepla, kde v každé z těchto částí je umístěn výměník tepla. Teplosměnné plochy zařízení jsou tedy tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory a alespoň jedním přídatným výměníkem tepla. Poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži k celkovému množství tepla je až 50 % a zbytek uniká do atmosféry spalováním ve freeboardu nad fluidním ložem. V dokumentu D4 nejsou uvedeny parametry fluidní vrstvy“.
71. K namítanému dokumentu D6 pak žalovaný uvedl, že je v něm „popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou mající teplosměnné plochy sousedící s fluidní vrstvou, která je tvořena vrstvou inertního materiálu o výšce do 1,7 m a o velikosti granulí 1 až 3 mm, přičemž zařízení je opatřeno přívodem spalovacího vzduchu do spalovací komory pod tlakem 7.000 až 10.000 Pa pro dosažení rychlosti fluidace 1 až 3 m/s, a přívodem sekundárního vzduchu. Teplosměnné plochy zařízení jsou alespoň zčásti tvořeny stěnami spalovací komory. V dokumentu D6 je ještě zmínka o tom, že do fluidního lože je možno umístit teplosměnné plochy, vzhledem k tomu, že koeficient přenosu tepla v loži má tendenci být vysoký v porovnání s hodnotami, kterých lze dosáhnout ve vzduchových cestách“.
72. Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí předdeslal, že všechny namítané dokumenty D1 – D10 a D12 – D14 byly zveřejněny přede dnem práva přednosti Patentu a každý z nich tak z časového hlediska představuje relevantní stav techniky, přičemž uzavřel, že v žádném z těchto dokumentů není popsáno řešení, které by obsahovalo kombinaci všech podstatných znaků uvedených v prvním patentovém nároku, a tudíž je předmět definovaný v prvním nezávislém nároku vzhledem k těmto namítaným dokumentům nový. V klíčové pasáži odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, v níž Úřad zkoumal, zda vynález definovaný v nárocích Patentu pro odborníka v dané oblasti techniky vyplývá či nevyplyvá zřejmým způsobem ze skutečností uvedených v namítaných dokumentech D1 až D10 a D12 až D14, konkrétně z kombinace dokumentu D6, který byl Úřadem vyhodnocen jako „nejbližší stav

techniky, tj. pramen informací zveřejňující kombinaci znaků, která představuje nejslibnější výchozí základnu pro zřejmý vývoj směřující k technickému řešení podle napadeného patentu“, a některého z ostatních namítaných dokumentů, pak Úřad závěr o nenaplnění podmínky vynálezecké činnosti dle § 6 zákona č. 527/1990 Sb. postavil na tom, že:

- a. *v dokumentu D6 je popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou, které je konstrukčně shodné s fluidním kotlem podle prvního patentového nároku, neboť obsahuje v podstatě všechny jeho znaky, s výjimkou znaku uvádějícího, že teplosměnné plochy mají být vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy;*
- b. *parametry fluidní vrstvy uvedené v dokumentu D6 se v podstatě shodují s parametry fluidní vrstvy uvedenými v nároku 1; obě zařízení se sice podle Úřadu liší v rychlosti fluidace a ve výšce fluidní vrstvy, nicméně „vzhledem k tomu, že nárok 1 napadeného patentu popisuje konkrétní provedení kotle se stacionární fluidní vrstvou, tj. jedno z možných provedení kotle se stacionární fluidní vrstvou“, je však dle Úřadu „zřejmé, že odlišnost ve shora zmíněných parametrech je nepodstatná“.*
- c. *odlišující znak definující, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50% tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy, je dle Úřadu „seznatelný z dokumentu D4, který, jak již bylo uvedeno výše, popisuje spalovací zařízení s fluidním ložem a s tepelně izolační stěnou, kterážto tepelně izolační stěna má membránovou konstrukci“; podle Úřadu se „v dokumentu D4 se sice neuvádí, o jaký fluidní kotel konkrétně se jedná, z uvedeného dokumentu však vyplývá, že je v něm obecně popsáno spalovací zařízení s fluidní vrstvou“ (Úřad doplnil, že i „kdyby zmíněné spalovací zařízení mělo cirkulující fluidní vrstvu, jak uvádí majitel ve svém vyjádření, vzhledem k tomu, že princip výměny tepla z fluidního lože do teplotnosných ploch je stejný bez ohledu na to, zda se jedná o stacionární fluidní lože nebo o cirkulující fluidní lože, je zřejmé, že typ fluidní vrstvy není v tomto případě podstatný“, když dle předmětného dokumentu „poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži k celkovému množství tepla je nejvýše 50 % a zbytek uniká do atmosféry spalováním ve freeboardu nad fluidním ložem, což je možno chápat tak, že ve fluidním loži je generováno teplo odpovídající nejvýše 50 % tepla vyprodukovaného kotlem“; dokument sice dle Úřadu „neuvádí, kolik tepla z fluidního lože je odváděno teplosměnnými plochami, avšak vzhledem k tomu, že teplosměnné plochy jsou tvořeny částí stěn spalovací komory kotle a přídavnými výměníky, což je shodná konstrukce, jako u fluidního kotle podle napadeného patentu, se jako zcela logická jeví úvaha, že teplosměnnými plochami může být odváděno teplo odpovídající až 50 % tepelného výkonu kotle, což odpovídá rozsahu uvedenému v nároku 1“).*

73. Na základě uvedených důvodů dospěl Úřad k závěru, že předmět podle prvního patentového nároku „vyplývá z kombinace dokumentů D6 a D4 způsobem pro odborníka v oboru zřejmým a nelze ho tudíž považovat za výsledek vynálezecké činnosti“. Ke shodnému závěru pak Úřad dospěl i ve vztahu k předmětům podle závislých patentových nároků 2 až 10.

74. Žalobce v doplnění rozkladu v reakci na uvedené posouzení Úřadu vznesl řadu konkrétních námitek, jimiž zpochybnil závěry Úřadu dovozované z namítaných

dokumentů D6 a D4. Na str. 2 – 8 doplnění rozkladu žalobce nejprve v celkem 4 skupinách námitek brojil proti závěru Úřadu, že první patentový nárok se od namítaného dokumentu D6 liší pouze znakem definujícím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle, a popisoval jednotlivě důvody, pro které byl přesvědčen, že se první patentový nárok navíc liší od řešení vyplývajícího z namítaného dokumentu D6 (i.) znakem, že teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle, (ii.) specifickou kombinací znaků fluidního lože, (iii.) tím, že popisuje kotel s oxidačním, nikoli redukčním fluidním ložem, jakož i (iv.) tím, že popisuje kotel se stacionárním, nikoli cirkulujícím fluidním ložem. Přitom současně i prostřednictvím předložených výpočtů brojil proti závěru Úřadu, že odlišnost parametrů fluidního lože v namítaném dokumentu D6 a v prvním patentovém nároku je toliko nepodstatná, a trval na tom, že kombinace specifických parametrů fluidního lože, jak je definována v prvním patentovém nároku, z namítaného dokumentu D6 nevyplývá, a pokud ji z něho Úřad dovozuje, jedná se o analýzu *ex post facto*.

75. Žalobce posléze na str. 8 – 12 doplnění rozkladu brojil rovněž proti závěru vyslovenému Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí, dle něhož je znak „teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy (2) ve vznosu“ znám z dokumentu D4, přičemž se ohrazoval proti provedenému hodnocení dokumentu D4 i vyhodnocení jím dříve uplatněné argumentace. Uváděl v té souvislosti také důvody, pro které byl přesvědčen, že Úřad uvedený údaj „až 50 %“ vytrhl z kontextu, stejně jako údaj o membránovém provedení teplosměnných ploch, a namítal, že údaj „až 50 %“ z namítaného dokumentu D4, jak jej vysvětlil Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí, je nesmyslný a zmatečný a nelze jej porovnávat se znakem prvního patentového nároku „ohledně 10 až 50 %“, s tím, že Úřad „nevysvětlil, proč a za jakým účelem by odborník z dané oblasti kombinoval dokument D6 právě s dokumentem D4, resp. s jedinou větou dokumentu D4, která navíc odborníkovi z dané oblasti vysvětluje, že se jedná o poměry možných tepel vzniklých spalováním v loži a nad ložem, a vysvětluje i to, že se jedná o spalování ve fluidní vrstvě s redukční atmosférou a že fluidní vrstva cirkuluje“.
76. Žalobce v návaznosti na všechny uplatněné námítky v doplnění rozkladu uzavřel, že „jak D6, tak D4 popisují fluidní kotle s cirkulující a současně redukční fluidní vrstvou, přičemž teplosměnné plochy pro předávání tepla z fluidní vrstvy netvoří stěny spalovací komory, které sousedí s fluidní vrstvou. Množství tepla předaného z fluidní vrstvy do těchto teplosměnných ploch není v D6 uvedeno a v D4 ve skutečnosti také ne“. Shrnl přitom, že první patentový nárok se tak liší i od kombinace namítaných dokumentů D6 a D4 znaky: (i.) kotel je se stacionární, (ii.) s oxidační fluidní vrstvou, (iii.) teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vznosu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, (iv.) teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle.
77. V replice ze dne 15. 1. 2021 k vyjádření podanému dne 7. 12. 2020 navrhovatelem v rámci řízení o rozkladu pak žalobce znovu vznesl řadu konkrétních námitek k závěrům dovozovaným z namítaných dokumentů D6 a D4.
78. Předseda Úřadu však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jak je zjevné ze sumarizace provedené výše v části II. tohoto rozsudku, své vypořádání fakticky omezil na závěry uvedené toliko ve dvou odstavcích na str. 21 – 22 Napadeného rozhodnutí.

79. Poté, co předseda Úřadu předeslal, že žalobce „*nezpochybnil interpretaci stavu techniky představovaného výše uvedenými namítanými dokumenty D1 až D10 a D12 až D14 tak, jak byla uvedena v napadeném rozhodnutí*“ (str. 16 Napadeného rozhodnutí), zopakoval „*interpretaci obsahů namítaných dokumentů D4 a D6 uvedenou v Prvostupňovém rozhodnutí*“ (str. 16 – 17 Napadeného rozhodnutí) a stručně sumarizoval podstatu rozkladových námitek (str. 18 Napadeného rozhodnutí), podotknul, že dospěl ke stejnému závěru jako Úřad, tj. že se fluidní kotel podle nezávislého prvního patentového nároku od známého stavu techniky liší (toliko) tím, že teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami, přičemž teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přidavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu (str. 20 Napadeného rozhodnutí). V návaznosti na uvedené pak formuloval závěry rekapitulované výše v bodech 12 a 13 tohoto rozsudku, dle nichž by odborník, který by byl v době před datem práva přednosti Patentu postaven před popsáný úkol, byl na tuto myšlenku přiveden, a to při znalosti informace známé z namítaného dokumentu D4, pročez dané řešení nelze považovat za výsledek vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 527/1990 Sb. (str. 21 Napadeného rozhodnutí). Nad rámec uvedeného pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí již jen toliko vyložil, z jakých důvodů neshledal souvislost mezi vytvořením teplosměnných ploch pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami a výkonem fluidního kotle, a tudíž i stanovením všech parametrů fluidního lože (dva odstavce str. 21 – 22 Napadeného rozhodnutí). Jiné úvahy, jimiž by argumentačně podpořil svůj závěr o nenaplnění podmínky vynálezecké činnosti ve smyslu § 6 zákona č. 527/1990 Sb., a jimiž by reagoval na námítky vznesené žalobcem v průběhu řízení o rozkladu, předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl.
80. Městský soud v Praze v tomto směru připomíná a zdůrazňuje, že soudy v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7.

2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).

81. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
82. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
83. Na půdorysu posuzování žaloby, kterou majitel Patentu brojí v souladu s § 63 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb. proti rozhodnutí, kterým žalovaný k návrhu jiné osoby rozhodl o zrušení Patentu, je přitom v souladu se shora předestřenými východisky třeba naplnění požadavků spojených s obecnými standardy přezkoumatelnosti správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu) posuzovat v jistém směru ještě přísnější optikou. Jak soud upozornil výše, požadavek na řádné a přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí je v případě řízení o zrušení patentu o to vyšší s ohledem na principy zápisu patentu. Pakliže již totiž žalovaný dříve shledal, že všechny podmínky pro udělení Patentu na daný vynález byly naplněny a vyjádřil tím jednoznačně i svůj pohled na splnění podmínky vynálezecké činnosti, bylo na něm, aby na skutkovém a právním půdorysu nyní posuzované věci řádně,

zvláště pečlivě a přesvědčivě vyložil, z jakých důvodů dospěl v řízení o návrhu osoby zúčastněné na řízení ve svých úvahách stran naplnění podmínky uvedené v § 6 zákona č. 527/1990 Sb. ke zcela opačnému závěru.

84. Žalobci je především nutno přisvědčit v námitkách vznesených pod prvním žalobním bodem potud, že předseda Úřadu tyto požadavky dostatečně nereflektoval, pokud se v Napadeném rozhodnutí vzdor žalobcem v průběhu řízení o rozkladu uplatněným zcela konkrétním námitkám zpochybňujícím závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí a východiska, na nichž Úřad tyto své závěry postavil, fakticky omezil toliko na potvrzení napadených závěrů Úřadu, aniž by vysvětlil, zda a případně z jakých důvodů považoval námitky vznesené žalobcem v průběhu řízení o rozkladu za neopodstatněné, případně pro meritorní závěry irelevantní.
85. S žalovaným lze souhlasit potud, že pro účely posouzení naplnění podmínky vynálezecké činnosti bylo možno vyjít z kombinace poznatků z namítaných dokumentů D4 a D6. Nejblíží stav techniky pro účely posouzení vynálezecké činnosti podle § 6 zákona č. 527/1990 Sb. totiž může být určen na základě kombinace znaků více než jednoho dokumentu, pokud nejsou tyto dokumenty rozporné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, čj. 8 As 70/2011 - 239, publ. pod č. 2929/2013 Sb. NSS). Rovněž EPO ostatně připouští, aby stav techniky pro účely posouzení vynálezecké činnosti byl určen na základě více než jednoho dokumentu, pokud nejsou tyto dokumenty rozporné (viz např. rozhodnutí ze dne 27. 6. 1990, T 176/89, nebo ze dne 3. 2. 2005, T 1212/01). Konečně také Metodické pokyny Úřadu průmyslového vlastnictví ČÁST B - VYNÁLEZY A DODATKOVÁ OCHRANÁ OSVĚDČENÍ, verze z ledna 2016, připouští více než jeden dokument pro určení nejblížího stavu techniky, když stanoví, že při hodnocení vynálezecké činnosti lze (na rozdíl od hodnocení kritéria novosti) vyjít z více informačních pramenů, přičemž omezující podmínkou je, že i sama kombinace jednotlivých pramenů je pro odborníka v dané oblasti zřejmá ze stavu techniky (viz bod 1.1.3 odkazovaných Metodických pokynů).
86. Pokud by tedy řešení chráněné Patentem vyplývalo pro odborníka ze stavu techniky daného kombinací namítaných dokumentů zřejmým způsobem, platí, že by žalovanému skutečně nezbylo, než Patent ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 57/1990 Sb. zrušit. Žalobce nicméně v průběhu řízení o rozkladu vznášel celou řadu konkrétních námitek, jimiž závěr o tom, že by řešení vyplývalo pro odborníka ze stavu techniky daného kombinací poznatků plynoucích z těchto dvou namítaných dokumentů zřejmým způsobem, relevantně zpochybňoval.
87. Soud přitom přisvědčuje žalobci, že předseda Úřadu zcela opomenul některé klíčové námitky brojící proti klíčovým východiskům, na nichž Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí založil stanovisko o nedostatku podmínky vynálezecké činnosti. Závěr vyslovený předsedou Úřadu na str. 16 Napadeného rozhodnutí, dle něhož „majitel patentu č. 298684 ve svém rozkladu nezpochybnil interpretaci stavu techniky představovaného výše uvedenými namítanými dokumenty D1 až D10 a D12 až D14, tak jak byla uvedena v napadeném rozhodnutí“, by snad podle soudu bylo možno v takto obecné rovině akceptovat ve vztahu k podmínce novosti, jejíž naplnění žalobce z pochopitelných důvodů v řízení před Úřadem ani v rámci řízení o rozkladu nezpochybňoval. Ve spojení s tím, že předseda Úřadu i přes několik skupin konkrétních námitek brojících proti provedení vyhodnocení obsahu namítaných dokumentů D6 a D4 na str. 16 – 17 Napadeného rozhodnutí (jak sám uvedl)

toliko zopakoval „interpretaci obsahů namítaných dokumentů D4 a D6 uvedenou v Prvostupňovém rozhodnutí“, se však citovaný závěr ocitá, alespoň pokud jde o závěry dovozované z uvedených namítaných dokumentů pro účely následného posuzování podmínky vynálezecké činnosti, v zásadním napětí s obsahem správního spisu, který naopak svědčí o tom, že žalobce žalovaným provedenou interpretaci klíčových namítaných dokumentů D4 a D6 zpochybňoval a usiloval prostřednictvím řady zcela konkrétních námitek o její přehodnocení.

88. Soud se s žalobcem ztotožňuje v tom, že přestože žalobce v rámci řízení o rozkladu opakovaně namítal, že Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí nesprávně interpretoval (z pohledu meritorních závěrů žalovaného klíčový) údaj „až 50 %“ z namítaného dokumentu D4, předseda Úřadu se k uvedenému komplexu námitek v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřil a uvedený okruh argumentace žalobce zpochybňující závěr o zřejmosti hledaného technického řešení z namítaného dokumentu D4 zcela ignoroval. Jak bylo avizováno výše, žalobce v doplnění rozkladu na str. 8 – 12 doplnění rozkladu brojil rovněž proti závěru vyslovenému Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí, dle něhož je znak „teplosměnné plochy jsou vytvořeny pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu“ znám z dokumentu D4, přičemž se ohrazoval proti provedení hodnocení dokumentu D4 i vyhodnocení jím dříve uplatněné argumentace. V rámci této skupiny námitek výslovně poukazoval na to, že Úřad uvedený údaj „až 50 %“ vytrhl z kontextu a že je Úřadem provedená interpretace tohoto údaje nesmyslná a zmatečná, přičemž tento údaj nelze porovnávat se znakem prvního patentového nároku 1 „ohledně 10 až 50 %“. Žalobce na str. 9 a násl. doplnění rozkladu porovnal jím provedený překlad klíčové pasáže namítaného dokumentu D4 s překladem provedeným navrhovatelem, explicitně poukázal na rozdíly v těchto překladech, přičemž uváděl důvody, pro které byl přesvědčen, že údaj uvedený v namítaném dokumentu D4 („až 50 %“) se týká rychlosti spalování, resp. podílu tepla generovaného ve fluidní vrstvě vzhledem k výkonu kotle, a nelze jej bez dalšího ztotožňovat či zaměňovat s údajem týkajícím se podílu tepla odebraného/předaného ve fluidní vrstvě. Rovněž na více místech explicitně namítal, že Úřad „nevysvětlil, proč a za jakým účelem by odborník z dané oblasti kombinoval dokument D6 právě s dokumentem D4, resp. s jedinou větou dokumentu D4, která navíc odborníkovi z dané oblasti vysvětluje, že se jedná o poměry možných tepel vzniklých spalováním v loži a nad ložem...“. Uvedené námitky zopakoval v reakci na vyjádření navrhovatele i ve své replice ze dne 15. 1. 2021, kde na především str. 4 – 5 zdůraznil, že „ve skutečnosti je v D4 odběr tepla z fluidní vrstvy ve vzhledu u kotlů s cirkulujícím fluidním ložem pod 10 % tepelného výkonu kotle“ (odkazoval v té souvislosti na rozbor provedený na str. 11 doplnění rozkladu). Opětovně pak namítal, že navrhovatel i Úřad mylně dovozují, že „z údaje „poměr množství tepla generovaného ve fluidním loži je až 50 %“ vyplývá, že teplosměnnými plochami může být v D4 odváděno až 50 % tepelného výkonu kotle, a že toto odpovídá nároku 1“, a poukazoval na to, že je „potřeba vzít v úvahu, že se v D4 uvedených 50 % týká rychlosti spalování, resp. podílu tepla generovaného ve fluidní vrstvě vzhledem k výkonu kotle, nikoli podílu tepla odebraného právě ve fluidní vrstvě“. Znovu přitom s poukazem na str. 19 překladu namítaného dokumentu D4 a také poznatky plynoucí ze souvisejících obrázků č. 24 a 25 akcentoval, že „nikde v celém D4 není uveden údaj o relativních, tedy procentuálních hodnotách zpětně získaného/odebraného tepla ve fluidním loži vzhledem k celkovému výkonu kotle, tedy o tom, jaký podíl tepelného výkonu kotle je získáván předáváním teplosměnnými plochami z fluidní vrstvy ve vzhledu, a jaký podíl z celkového

výkonu kotle je získáván předáváním v navazujících částech (freeboard, další dráha spalín)“, s tím, že „teplo generované ve fluidní vrstvě nemusí být totiž předáno přímo ve fluidní vrstvě, ale až v navazujících částech, a zejména ne všechno teplo generované ve fluidní vrstvě D4 je odebráno vloženými teplosměnnými trubkami“.

89. Předseda Úřadu však od tohoto komplexu námitek, jimiž žalobce jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím jakoukoli pochybnost brojil proti provedené interpretaci namítaného dokumentu D4, jež byla zjevně v souladu s výše uvedeným klíčová pro meritorní závěry žalovaného, zcela odhlédl a k žalobcem akcentovaným skutečnostem se nijak nevyjádřil. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda se uvedeným komplexem námitek zabýval a k jakým závěrům případně v rámci takového posouzení dospěl, natož aby z něho byly zřejmé úvahy, kterými snad byl při tvorbě takového případného závěru veden. Namísto toho opět v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jak žalobce připomíná, předseda Úřadu pracoval s údajem „až 50 %“ tak, jako by podíl tepla generovaného ve smyslu namítaného dokumentu D4 byl ekvivalentem podílu tepla odebraného/předaného ve smyslu prvního patentového nároku, aniž by přitom alespoň stručně vysvětlil důvody, které jej k (snad implicitně přijatému) závěru o ekvivalenci daných pojmů vedou.
90. Obdobně pak soud nahlížel rovněž deficit odůvodnění Napadeného rozhodnutí v souvislosti s nevypořádáním okruhu dalšího okruhu námitek, jimiž žalobce v doplnění svého rozkladu a replice ze dne 15. 1. 2021 vysvětloval a na podkladě výpočtů osvědčoval, že se předmětný údaj z namítaného dokumentu D4 vztahuje ke kotlům s fluidním ložem cirkulujícím kolem přepážky a s redukční atmosférou, jejichž energetické poměry a odběry tepla nemohou z jím popisovaných důvodů platit pro kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou, a namítal, že uvedený údaj z namítaného dokumentu D4 tak není přenositelný na kotle vymezené v předvýznaku prvního patentového nároku. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce v doplnění rozkladu v rámci dané skupiny námitek kromě jiného explicitně namítal, že *„vzhledem ke zcela odlišným podmínkám spalování v kotlech s redukční atmosférou a v kotlech s oxidační atmosférou ve fluidním loži, a dále vzhledem ke zcela odlišným podmínkám generování a odběru tepla v kotlech se stacionárním a cirkulujícím fluidním ložem, nelze v žádném případě vyvozovat závěry o podílu odběru tepla z fluidního lože na základě kotlů s redukčním a cirkulujícím fluidním ložem pro kotle se stacionárním a oxidačním fluidním ložem“*. I na jiném místě doplnění rozkladu v rámci argumentace k namítanému dokumentu D4 poukazoval na to, že Úřad *„založil své Rozhodnutí na dokumentech, které popisují kotel s cirkulujícím redukčním fluidním ložem, tedy kotel odlišného typu a s odlišnými podmínkami spalování a odběru tepla“*.
91. Podobně i ve vztahu k namítanému dokumentu D6 pak žalobce na str. 3 – 8 doplnění rozkladu namítal, že Úřad nesprávně založil Prvostupňové rozhodnutí na interpretaci poznatků týkajících se kotle s cirkulujícím redukčním fluidním ložem, tedy kotle odlišného typu a s odlišnými podmínkami spalování a odběru tepla. Žalobce v předmětné části tohoto podání v rámci řízení o rozkladu podrobně rozvedl důvody, pro které byl přesvědčen, že se první patentový nárok navíc liší od řešení vyplývajícího z namítaného dokumentu D6 mj. i tím, že popisuje kotel s oxidačním, nikoli redukčním fluidním ložem, jakož i tím, že popisuje kotel se stacionárním, nikoli cirkulujícím fluidním ložem. I prostřednictvím výpočtů přitom dokládal, že pro odběr tepla v kotli s cirkulující redukční fluidní vrstvou platí odlišné poměry, než pro odběr tepla u kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou.

92. Rovněž v podané replice ze dne 15. 1. 2021 pak žalobce v reakci na vyjádření předložené navrhovatelem v průběhu řízení o rozkladu snesl několik konkrétních argumentů pro závěr, že v případě namítaného dokumentu D4 jde o kotel s cirkulující fluidní vrstvou, kde fluidní vrstva cirkuluje mimo jiné kolem přepážky 54, tj. z jedné části lože do druhé části lože, přičemž i údaje z namítaného dokumentu D6 se týkají klasického kotle s cirkulující fluidní vrstvou, kdy fluidní vrstva cirkuluje přes celou spalovací komoru kotle. Žalobce tedy z jím popisovaných zcela konkrétně specifikovaných důvodů, opřených o konkrétní pasáže namítaných dokumentů, trval na tom, že oba klíčové dokumenty popisují fluidní kotle s cirkulující a současně redukční fluidní vrstvou.
93. Přestože předseda Úřadu existenci těchto námitek v rámci sumarizace uplatněné argumentace na str. 18 v druhém odstavci Napadeného rozhodnutí připustil, v odůvodnění svého rozhodnutí se k nim nijak nevyjádřil. Z Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se tímto okruhem námitek zabýval a k jakým konkrétním závěrům a na základě jakých úvah v tomto ohledu dospěl. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak předseda Úřadu ani nijak nespecifikoval jiné důvody, pro které by snad považoval daný okruh námitek pro posuzovanou věc za zcela irelevantní. Soud tak musel přisvědčit žalobní obraně, již žalobce pod prvním a třetím žalobním bodem na tyto zásadní vady Napadeného rozhodnutí poukazoval. Toliko pro úplnost pak soud dodává, že za vypořádání uvedeného komplexu námitek vznesených žalobcem v průběhu řízení o rozkladu nelze v žádném případě považovat povšechnou zmínku předsedy Úřadu uvedenou na str. 19 v druhém odstavci Napadeného rozhodnutí, dle níž byly v popisné části Patentu prostřednictvím znaků „*definovány vstupní parametry zcela konkrétního typu fluidního kotle známého ze stavu techniky*“. Uvedená poznámka není nijak, nadto pak přezkoumatelným způsobem, propojena s daným okruhem námitek a především žádným způsobem neosvětluje důvody, pro které by snad předseda Úřadu považoval za nedůvodné či pro věc irelevantní ty námítky, jimiž žalobce poukazoval na to, že se v případě obou namítaných dokumentů, ve vztahu k nimiž žalovaný podmínku vynálezecké činnosti posuzoval, jedná o kotle s fluidním ložem cirkulujícím kolem přepážky a s redukční atmosférou, jejichž energetické poměry a odběry tepla nemohou platit pro kotle se stacionární oxidační fluidní vrstvou, a opakovaně zdůrazňoval, že klíčový údaj z namítaného dokumentu D4 není přenositelný na kotle vymezené v předvýznamu prvního patentového nároku. Není a nemůže být přitom úkolem soudu, aby za žalovaného tyto důvody domýšlel.
94. Opodstatněnými dále soud shledal i další subnámítky uplatněné žalobcem pod prvním žalobním bodem, jimiž žalobce poukazoval na to, že se předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela opomněl vypořádat s okruhem námitek, jimiž žalobce v průběhu řízení o rozkladu zpochybňoval Úřadem provedenou interpretaci poznatků podávajících se z namítaného dokumentu D4. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce v rámci řízení o rozkladu opakovaně a se vším důrazem, nevzbuzujícím pochybnosti o míře relevance, kterou těmito námitkám z pohledu meritorního vyústění přiznával, zpochybňoval závěr Úřadu ohledně membránové konstrukce stěny obklopující fluidní vrstvu. Žalobce v doplnění rozkladu v tomto ohledu namítal, že „*membránové provedení je v textu D4 uvedeno pouze v souvislosti s obr. 1 až 3, a to pouze u stěny 11, která dle popisu v D4 tvoří stěnu freeboardu, tedy té části kotle, která je nad fluidní vrstvou a netvoří tedy stěny sousedící s fluidní vrstvou, jak je to definováno v nároku 1 napadeného patentu. Jinak je stěna 11, případně její dolní část, uváděna jako tepelně izolační (heat insulating), takže nemůže být považována za teplosměnnou plochu*“, což dokládal provedenou citací. Rovněž namítal, že

„přepážku 54 v D6 rovněž nelze považovat za teplosměnnou plochu, když pouze dílčím způsobem odděluje cirkulující fluidní lože od prostoru, do kterého může částečně přepadávat inertní materiál a do kterého je v tomto inertním materiálu vnořena trubka 46 výměníku. Přepážka 54 není teplosměnná a žádné teplo nepředává, zatímco teplosměnná plocha (plocha trubky 46) v žádném případě netvoří stěny spalovací komory v oblasti fluidního lože v D6“ (jak plyne z repliky ze dne 15. 1. 2021, žalobce měl zjevně na mysli údaj obsažený v dokumentu D4 a nikoli D6 – pozn. soudu). Na podkladě uvedených námitek přitom dovozoval, že „v D4 tedy chybí znak, že teplosměnné plochy jsou tvořeny částí stěn spalovací komory kotle (pro předání tepla z fluidní vrstvy ve vznosu, která s teplosměnnými plochami sousedí)“. Shodné námitky zopakoval i na str. 3 – 4 podané repliky ze dne 15. 1. 2021.

95. Předseda Úřadu přesto postavil své rozhodnutí stejně jako Úřad na interpretaci obsahu namítaného dokumentu D4 uvedené na str. 16 Napadeného rozhodnutí, kde bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění a reflexe argumentace žalobce znovu zopakoval závěr o tom, že *„na obr. 1 a 3 je jasně vidět, že membránovou konstrukci má jak stěna obklopující „freeboard“ spalovacího zařízení, tak stěna obklopující fluidní vrstvu“* (a ta je tak způsobila pro odběr tepla z fluidní vrstvy – pozn. soudu), přičemž mj. i na podkladě uvedeného uzavřel, že kotel definovaný v prvním patentovém nároku není výsledkem vynálezecké činnosti.
96. Aniž by soud předjímal, zda by eventuálně i v takovém případě závěry žalovaného mohly (při splnění dalších podmínek) obstát (poznatky o teplosměnných plochách sousedících s fluidní vrstvou, alespoň zčásti tvořených stěnami spalovací komory s tím, že teplosměnné plochy je možno umístit do fluidního lože, dovozoval žalovaný i z namítaného dokumentu D6; i tyto závěry nicméně žalobce v řízení o rozkladu zpochybňoval), platí, že se předseda Úřadu vůbec nevypořádal s daným okruhem námitek vznesených žalobcem v průběhu řízení o rozkladu a bez ohledu na argumentaci žalobce a jím provedenou citaci z namítaného dokumentu D4 trval bez jakéhokoli odůvodnění a vypořádání se s námitkami žalobce na membránovém a tedy pro odběr tepla způsobilém charakteru stěny obklopující fluidní vrstvu. Ani v tomto ohledu tak podle přesvědčení soudu předseda Úřadu požadavkům přezkoumatelného vypořádání se s argumentací majitele patentu v řízení o návrhu na jeho zrušení nedostál.
97. Konečně je třeba žalobci přisvědčit i v jeho argumentaci poukazující na opomenutí námitek, jimiž žalobce v rámci řízení o rozkladu poukazoval na to, že první patentový nárok se dále liší od řešení známého z namítaného dokumentu D6 znakem, že teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle, resp. na to, že v řešení popsaném v tomto namítaném dokumentu teplosměnné plochy netvoří žádnou část stěn sousedících s fluidní vrstvou pro odběr tepla z fluidní vrstvy. Soud i v tomto případě z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v doplnění rozkladu namítal, že *„v dokumentu D6 není jasně specifikován charakter teplosměnných ploch, v textu je pouze zmínka o „kapalině, odvádějící teplo“ a na obr. 3 je výkres naznačující vložení výparníku do centrální oblasti fluidního lože. Nárok 1 patentu č. 298684 se tedy od namítaného dokumentu liší v tom, že je zde (viz znak XIII nároku 1) jasně definována povaha teplosměnných ploch, a to jako částí stěn spalovací komory kotle a pouze popřípadě (tj. pouze v případě potřeby) přídatným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vznosu“*. Žalobce přitom namítal, že *„využití teplosměnných ploch jakožto částí stěn spalovací komory kotle představuje zásadní znak nárokováného vynálezu, přičemž příslušný návod, na základě kterého jsou navrhovány velikosti/poměry příkladných teplosměnných ploch tvořících stěny kotle v kombinaci s*

vyzdívkou stěn kotle (pro splnění podmínky 10 až 50%), jsou pro konkrétní kotle uvedeny v popise patentu na str. 4“.

98. V této souvislosti pak žalobce znovu ve své replice ze dne 15. 1. 2021 namítl, že navrhovatelem citovaná pasáž dokumentu D6 „*nepojednává o části stěn, jedná se o teoretickou poznámku o tom, že lze teplosměnné plochy vložit do lože, do freeboardu nebo do navazující dráhy plynu*“. Přitom konkrétně namítl, že „*na obr. 3 v D6 je výkres naznačující vložení výparníku do centrální oblasti fluidního lože. To jednoznačně potvrzuje, že uvedený znak „teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory (1) kotle“ není v D6 přítomen*“. Uvedl, že „*nárok 1 se tedy od namítaného dokumentu liší mimo jiné v tom, že je zde jednoznačně definováno, že teplosměnné plochy tvoří alespoň část stěn spalovací komory kotle a pouze popřípadě (tj. pouze v případě potřeby) přidavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu*“, a doplnil, že „*využití teplosměnných ploch jakožto částí stěn spalovací komory kotle představuje zásadní znak nárokováného vynálezu*“.
99. Ani v tomto ohledu se nicméně předseda Úřadu s uvedeným okruhem argumentace zpochybňující poznatky dovozené Úřadem při interpretaci řešení známého z namítaného dokumentu D6 nevypořádal a bez dalšího recipoval hodnocení Úřadu o tom, že „*teplosměnné plochy jsou tvořeny alespoň částí stěn spalovací komory kotle a popřípadě přidavným výměníkem tepla, vnořeným alespoň částečně do fluidní vrstvy ve vzhledu*, což je konstrukce známá z namítaného dokumentu D6 či D4“, a tedy bez vypořádání uvedených námitek vznesených žalobcem v řízení o rozkladu interpretoval namítaný dokument D6 odlišně od žalobce, aniž by takovou interpretaci odůvodnil a vysvětlil, z jakých důvodů shledal argumentaci žalobce nesprávnou, případně snad z pohledu daného zpochybňovaného závěru za nevýznamnou.
100. Jedinou, alespoň do určité míry konkrétněji vypořádanou námitkou vznesenou v průběhu řízení o rozkladu žalobcem tak představuje argumentace související s parametry fluidního lože (viz argumentace předsedy Úřadu v jediném odstavci na přelomu str. 21 a 22 Napadeného rozhodnutí), ve vztahu k níž předseda Úřadu uzavřel, že mezi vytvořením teplosměnných ploch pro předání 10 až 50 % tepelného výkonu kotle z fluidní vrstvy ve vzhledu sousedící s těmito teplosměnnými plochami a výkonem fluidního kotle, a tudíž i stanovením všech parametrů fluidního lože, jak jsou uvedeny v předvýznamové části nezávislého prvního patentového nároku, neshledal žádnou souvislost. Ani v této části nicméně předseda Úřadu neposkytl bližší reakci na námítky, jimiž žalobce v doplnění rozkladu na základě výpočtů tvrdil a dokládal, že fluidní kotel popsáný v namítaném dokumentu D6 by s parametry uvedenými v D6 nemohl fungovat, protože by se fluidní vrstva nedostala do vzhledu/nezala by se fluidní, když především upozorňoval na to, že uváděné rozsahy tlaků fluidačního plynu neodpovídají ostatním uváděným parametrům fluidní vrstvy, a dovozoval z toho, že „*na základě takto zmatečného popisu nemůže odborník z dané oblasti vyvozovat nějaké závěry a stavět na nich při vývoji vylepšených konstrukcí, aniž by při tom vyvinul vynálezeckou činnost*“. Žalobci je třeba přisvědčit, že přestože předseda Úřadu tuto argumentaci žalobce v rámci rekapitulace zmínil, nijak ji věcně nekomentoval, ani nevyvracel a bez dalšího své závěry postavil na žalobcem zpochybňené interpretaci namítaného dokumentu D6.
101. Lze tak shrnout, že předseda Úřadu se s odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal se shora uvedenými námitkami, jejichž prostřednictvím žalobce v řízení o rozkladu zcela konkrétně zpochybnil závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém

rozhodnutí. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda se uvedeným komplexem námitek zabýval a k jakým závěrům případně v rámci takového posouzení dospěl, natož aby z něho byly zřejmé úvahy, kterými snad byl při tvorbě takového případného závěru veden. Žalobci bylo nutno přisvědčit, že předseda Úřadu dostatečně nereflektoval shora popsané požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí o zrušení patentu, pokud se v Napadeném rozhodnutí vzdor argumentaci uplatněné v rámci řízení o rozkladu, kterou žalobce žalovaným provedenou interpretaci klíčových namítaných dokumentů D4 a D6 zpochybňoval a usiloval prostřednictvím řady zcela konkrétních námitek o její přehodnocení, fakticky omezil na recepci posouzení provedeného Úřadem, aniž by vysvětlil, zda a případně z jakých důvodů považoval námitky vznesené žalobcem v průběhu řízení o rozkladu za neopodstatněné, případně pro meritorní závěry irelevantní.

102. Shora vyložené závěry pro projednávanou věc znamenají jediné, a to nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
103. Aniž by soud jakkoli předjímal konkrétní věcné vypořádání námitek žalobce, je nucen konstatovat, že jeho námitky a jeho požadavek konkrétního vypořádání se s argumentací zpochybňující provedenou interpretaci namítaných dokumentů D4 a D6 zcela jistě nelze ve světle shora uvedeného považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich žalovaný případně mohl ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak zcela jednoznačně vyplývá z výše vyložených důvodů. Takto vytknuté nedostatky přitom dle přesvědčení soudu nelze v žádném případě ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobcem. Nejenže shora rekapitulované námitky, na nichž žalobce svou procesní obranu v řízení o rozkladu stavěl, tvořily fakticky samo jádro jeho procesní pozice a procesní pozice jeho právního předchůdce v předmětném řízení, ale především relevantně zpochybňovaly naplnění podmínky zřejmosti řešení pro odborníka ze stavu techniky, tedy klíčového předpokladu posouzení podmínky vynálezecké činnosti.
104. Obdobně není možno dovozovat, že se snad předseda Úřadu ve skutečnosti uvedeným okruhem otázek při vydání Napadeného rozhodnutí řádně a dostatečně zabýval, úvahu k nim provedl implicitně a na základě takových myšlenkových postupů reflektujících skutkové poznatky plynoucí z podkladů pro rozhodnutí předestřel vlastní ucelený argumentační základ k procesní pozici žalobce. Jak bylo uvedeno výše, odůvodnění Napadeného rozhodnutí neposkytuje na námitky tvořící samo jádro procesní obrany žalobce v průběhu řízení o rozkladu žádnou odpověď. Žalovaný v odůvodnění Napadené rozhodnutí takovou úvahu neprovedl, resp. nezachytil a k námitkám se v rozporu s požadavky kladenými ustálenou rozhodovací praxí správních soudů na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu veřejné moci, vůbec nevyjádřil.
105. Shora akcentovaný požadavek na přezkoumatelné individuální posouzení, resp. zprostředkovaně pak i přezkoumatelné vypořádání námitek vznesených v této souvislosti žalobcem v průběhu řízení, přitom není s přihlédnutím ke shora prezentovaným závěrům judikatury správních soudů, s nimiž se soud shora ztotožnil a jež považuje za plně přenositelné na posuzovaný případ, v žádném případě požadavkem samoúčelným a jeho nesplnění není deficitem ryze akademickým. Je nutno znovu připomenout, že v tomto typu případů je třeba naplnění požadavků spojených s obecnými standardy přezkoumatelnosti správních rozhodnutí posuzovat ještě přísnější optikou, neboť pakliže již žalovaný dříve shledal, že všechny podmínky pro udělení Patentu byly naplněny, čímž

vyjádřil i svůj pohled na splnění podmínky vynálezecké činnosti, bylo na něm, aby na skutkovém a právním půdorysu nyní posuzované věci řádně, zvláště pečlivě a přesvědčivě vyložil, z jakých důvodů dospěl v řízení o návrhu osoby zúčastněné na řízení ve svých úvahách stran naplnění podmínky uvedené v § 6 zákona č. 527/1990 Sb. ke zcela opačnému závěru.

106. Soud přitom nepřehlédl, že žalovaný se k některým opomenutým námitkám v určitém rozsahu vyjádřil v rámci svého vyjádření k podané žalobě, kde na str. 4 – 5 uzavřel, že není rozhodné, zda se v namítaném dokumentu D4 jedná o stacionární fluidní lože, nebo o cirkulující fluidní lože, resp. se zde alespoň stručně vyjádřil k povaze údaje „až 50%“ z namítaného dokumentu D4 (ve zbytku se ve vyjádření žalovaný fakticky omezil na reprodukci závěrů vyslovených v Napadeném rozhodnutí). Soud v tomto směru jednak podotýká, že podle ustálené rozhodovací praxe platí, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 - 109 či ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb.). Současně však soud nemohl odhlédnout ani od toho, že uvedená pasáž vyjádření žalovaného k podané žalobě není fakticky ničím jiným, než téměř doslovnou reprodukcí závěrů vyslovených v Prvostupňovém rozhodnutí, proti nimž však žalobce konkrétními výše specifikovanými námitky také brojil, tyto závěry a jednotlivá k nim vedoucí východiska explicitně zpochybňoval a uváděl důvody, pro které tyto závěry nemohou dle jeho přesvědčení obstát. Ani uvedené pasáže Prvostupňového rozhodnutí přitom dle náhledu soudu neposkytují žádnou, nadto pak uspokojivou reakci na podstatu této argumentace, kterou žalobce konzistentně uplatňoval již v průběhu správního řízení. Nejsou z nich zřejmé důvody, pro které žalovaný vzdor konkrétně uplatněným námitkám žalobce bez jakéhokoli odůvodnění označuje rozdíl mezi kotli se stacionární a cirkulující fluidní vrstvou z pohledu přenosu tepla generovaného ve fluidní vrstvě za nepodstatný. Stejně tak ani tyto pasáže odpovídající odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nenabízejí adekvátní reakci na námitky, jimiž žalobce na základě podrobně popsanych důvodů poukazoval na to, že žalovaný nesprávně interpretuje (z pohledu jeho meritorních závěrů klíčový) údaj „až 50 %“ z namítaného dokumentu D4. Za této situace tak bylo pochopitelně zcela vyloučeno, aby soud (mohl by tak nadto teoreticky učinit jen ve vztahu k těmto dvěma okruhům námitek) považoval tyto námitky za přezkoumatelným způsobem vypořádané s ohledem na princip, dle něhož tvoří (zjednodušeně řečeno) Prvostupňové rozhodnutí s Napadeným rozhodnutím pro účely soudního přezkumu jeden celek.
107. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou mající povahu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Námitky vznesené žalobcem v rámci námitek soustředěných pod prvním a třetím žalobním bodem jsou tedy důvodné.
108. Soud přitom zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí z výše vyložených důvodů nespádají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správních orgánů překlenout a doplnit vlastní argumentací. I při vědomí toho, že soud rozhodnutí o zrušení patentu přezkoumává v režimu plné jurisdikce a při dodržení standardů popsaných ve shora připomínaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, čj. 7 As 69/2014 - 50, publ. pod č. 3252/2015 Sb. NSS, není ve světle tam vyslovených závěrů (srov. bod 53 předmětného usnesení) úkolem soudu a smyslem soudního přezkumu nahrazovat činnost žalovaného jako správního orgánu.

Žalobci by se totiž vypořádání těchto jejich klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit. Zbývá doplnit, že popsané deficiency přitom soudu dle jeho přesvědčení bránily rovněž v tom, aby postupoval ve světle závěrů vyslovených v bodech 49 a násl. odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a zadal zpracování znaleckého posudku se znaleckým úkolem navrhovaným žalobcem. Takový postup by byl totiž za situace, kdy se předseda Úřadu dosud nevypořádal s klíčovými námitkami vznesenými ze strany majitele patentu v řízení o jeho zrušení, předčasný. Jak připomíná rozšířený senát v bodech 53 a násl. uvedeného usnesení, i tento typ řízení je i při vědomí relevance principů plné jurisdikce popsanych v bodech 27 – 30 předmětného usnesení založen na kasačním přezkumu ovládaném dispoziční zásadou. Není přitom vyloučeno, že by žalobce v případě, dostalo-li by se mu v řízení o rozkladu vypořádání všech jeho námitek, se zřetelem k argumentační síle a přesvědčivosti závěrů předsedy Úřadu žalobou podanou ke správnímu soudu nebrojil. Ze stejných důvodů pak soud za této situace nepřistoupil ani k nařízení ústního jednání za účelem provedení v replice navrhovaného výslechu.

109. Závěrem se pak soud se zřetelem k nutnému procesnímu vyústění alespoň stručně vyjádří k relativně oddělitelným žalobním námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** poukazujícím na tvrzenou procesní vadu spočívající v tom, že předseda Úřadu založil Napadené rozhodnutí dílem na závěr, s nímž neměl žalobce možnost se dříve seznámit a vyjádřit se k němu. V této souvislosti se však soud omezí na závěr, že z § 36 odst. 3 správního řádu (z jeho soudy aprobované omezené aplikace v řízení o rozkladu) ani z jiného ustanovení správního řádu nebo jiného právního předpisu nevyplývá, že byl předseda Úřadu povinen žalobce předem upozornit na závěr, o nějž posléze opřel Napadené rozhodnutí, a umožnit mu se k němu před vydáním Napadeného rozhodnutí vyjádřit. Tato námitka tedy není důvodná.
110. Soud závěrem upozorňuje, že všechny shora uvedené závěry a úvahy nelze v žádném případě vnímat jako pokyn či dokonce závazný právní názor vedoucí k tomu, aby předseda Úřadu závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí přehodnotil. Pro vyloučení pochybností tedy zdůrazňuje, že se věcným posouzením naplnění podmínky vynálezecké činnosti prozatím nemohl s ohledem na výše popsané vady a nedostatky Napadeného rozhodnutí zabývat. K takovému kroku bude moci přistoupit případně (setrvají-li strany na svých pozicích) teprve tehdy, až se předseda Úřadu vypořádá s námitkami vznesenými žalobcem v průběhu řízení o rozkladu. Teprve poté taky bude moci odpovědně uvážit, zda bude k věcnému posouzení sporu mezi stranami třeba odborných znalostí, kterými by soud nemusel disponovat, a zadat za tím účelem zpracování znaleckého posudku a náležitě, v reakci na vypořádání uplatněných námitek ze strany předsedy Úřadu, vymezit znalecký úkol, který by bylo třeba v řízení eventuálně řešit.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

111. Na základě všech shora uvedených skutečností soud prvním výrokem tohoto rozsudku odmítl žalobu žalobce 1) proti Napadenému rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně pak výrokem II. tohoto rozsudku k žalobě podané žalobcem 2) Napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušil. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené výše v bodech 82 – 107 tohoto rozsudku. Žalovaný se v rámci úvahy o naplnění podmínky vynálezecké činnosti ve smyslu § 6 zákona č. 527/1990 Sb. bude

podrobně zabývat všemi námitkami vznesenými žalobcem v doplnění rozkladu a replice ze dne 15. 1. 2021 a poté znovu vyhodnotí, zda bylo řešení chráněné Patentem výsledkem vynálezecké činnosti.

112. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
113. Pokud jde o náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce 1, výrok III. o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. S ohledem na ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), soud také výrokem IV. tohoto rozsudku rozhodl o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek žalobci vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
114. Výrok V. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce 2 měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.
115. Výrok VI. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu